

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 63
17 de juliol de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 37, primera reunió

SUMARI

Projecte de llei

de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya,
aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març (tram. 200-00021/09) p. 4

Proposició de llei

de la renda mínima d'inserció (debat de totalitat) (tram. 202-00081/09) p. 15

Proposició de llei

de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00056/09) p. 27

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 37.1

La sessió s'obre a tres quarts de quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març (tram. 200-00021/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 350, 3).

2. Proposició de llei de la renda mínima d'inserció (tram. 202-00081/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 311, 19).

3. Proposició de llei de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya (tram. 202-00056/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 114, 13).

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya (tram. 202-00082/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 311, 28).

5. Preguntes amb resposta oral.

6. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual (tram. 270-00001/09, 270-00002/09 i 270-00004/09). Comissió de Justícia. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 352, 18).

7. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 16/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut i millorar la qualitat i la seguretat de les seves prestacions (tram. 212-00003/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (dictamen Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 328, 43 i proposta d'interposar recurs: BOPC: 336, 54).

8. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 14/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu (tram. 212-00005/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Par-

lamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (propostes d'interposar recurs: BOPC: 340, 60 i 347, 64).

9. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 2/2012, del 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera (tram. 212-00004/09). Més d'una desena part dels diputats del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (dictamen Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 351, 23 i proposta d'interposar recurs: BOPC: 351, 17).

10. Comunicació al Ple de la composició de la mesa d'una comissió (art. 41.2 del Reglament).

11. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00032/09, 234-00033/09 i 234-00034/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 347, 80).

12. Procediment per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00018/09). Grups parlamentaris. Designació.

13. Procediment per a elegir cinc membres del Consell Superior de la Cooperació (tram. 284-00019/09). Grups parlamentaris. Designació.

14. Procediment per a designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (tram. 284-00020/09). Consell Assessor de Protecció de Dades. Designació.

15. Procediment per a designar setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 284-00001/09). Grups parlamentaris. Designació.

16. Proposició de llei de publicació de les balances fiscals (tram. 202-00058/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 352, 7).

17. Interpel·lació al Govern sobre les darreres mesures anunciades pel president del Govern de l'Estat (tram. 300-00192/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

18. Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a paliar les conseqüències sobre el consum de l'augment de l'impost sobre el valor afegit (tram. 300-00196/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

19. Interpel·lació al Govern sobre el món local (tram. 300-00195/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

20. Interpel·lació al Govern sobre la política comunicativa i els mitjans de comunicació públics (tram. 300-00194/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

21. Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació (tram. 300-00197/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

22. Interpel·lació al Govern sobre la gestió del cicle de l'aigua (tram. 300-00193/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

23. Interpel·lació al Govern sobre el projecte Eurovegas (tram. 300-00191/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles (tram. 302-00166/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pla de l'energia 2012-2020 (tram. 302-00167/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres decisions en matèria de política educativa (tram. 302-00169/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix (tram. 302-00170/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política pública de cooperació (tram. 302-00171/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres d'ensenyament (tram. 302-00172/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple oralment està inclosa en el dossier que se'ls ha distribuït; i, tal com consta a la convocatòria d'aquesta sessió plenària, les preguntes seran substanciades demà dimecres a les deu.

Així mateix, el punt número 16, relatiu al debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre la Proposició de Llei de publicació de les balances fiscals, serà substanciat dijous a les deu del matí.

Projecte de Llei

de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març (tram. 200-00021/09)

El primer punt de l'ordre del dia és el Projecte de Llei de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de Llei en lectura única. Per tant, s'ha de procedir, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Per tant, crido a votació.

Mentre crido a votació pregunto de totes maneres si es pot fer per assentiment. *(Pausa.)* Doncs, seguirem cridant a votació.

(Pausa. Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.) Sí, senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

Per demanar explicació de vot sobre la tramitació en lectura única.

La presidenta

Té la paraula. Tres minuts.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. De forma breu. El Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida votarà en contra de la tramitació d'aquest projecte de Llei en lectura única.

És la sisena Llei que es tramita d'aquesta manera, en lectura única, de les quinze lleis aprovades en aquest Parlament. Ens sembla un procediment abusiu. I podem entendre les presses del Govern per evitar que l'Estat desplegui els reials decrets aprovats en matèria de sistema financer i que afecten les caixes. I entenem que és una modificació específica de la Llei de caixes. Però lamentem que no es permeti el treball parlamentari sobre aquest projecte de Llei. Hauria estat possible una tramitació d'urgència amb terminis molt abreujats..., posant d'acord tots els grups parlamentaris i garantint una aprovació ràpida de la Llei i al mateix temps un debat parlamentari en condicions. Creiem que hauria estat necessari fer un debat més a fons d'aquest projecte de Llei per part de tots els grups, per resoldre dubtes i plantejar alternatives.

Nosaltres, a diferència d'altres grups, no hem tingut l'oportunitat de debatre-ho amb el Govern. I aquest no és un tema menor. Avui decidirem, en definitiva, quin és el marc de gestió de l'obra social que el 2010 va suposar destinar 482 milions d'euros a obra social. No és un tema menor, i menys en les actuals circumstàncies.

Per tant, com deia, la tramitació per la via d'urgència hauria estat una oportunitat per arribar a acords, per millorar la Llei i cercar consensos, que d'aquesta manera, amb tramitació en lectura única, no es produirà.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies.

(Alfons López i Tena demana per parlar.) Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Sí, gràcies, presidenta. De cara al posicionament respecte a la lectura única. En la mateixa línia que ha dit el representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa..., es tracta aquí de gover-

nar..., sense que hi hagi cap mena d'argument que justifiqui aquesta votació única, amb la qual a més..., en el contingut de la llei no es determina en absolut com es compon aquest patronat..., amb la qual es furta el debat d'aquesta cambra i la participació de la cambra. I nosaltres, a treballar com es treballa en el Parlament de Bielorrússia no hi estem disposats.

Per tant, per aquesta raó votarem en contra de la lectura única, que és el que equival a un govern autoritari que governa per decret.

Gràcies.

La presidenta

Si no hi ha cap altra paraula passarem a la votació. (*Pausa.*) Senyor Cañas, demana la paraula? (*Veus de fons.*) Ah!, és que...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. También para mostrar la posición de Ciudadans respecto a este trámite extraordinario en lectura única.

La presidenta

Ja té la paraula. Dos minuts.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Para posicionar a Ciudadans en contra de esta forma de tramitar este proyecto de ley. Es decir, este Gobierno es refractario al parlamentarismo. No le gusta el debate parlamentario; no le gusta el debate; no le gusta, en definitiva, no sé si la democracia si tiene todos los mecanismos de control. Entonces, ha traído a esta cámara por vía de urgencia algo que no es urgente –no es urgente–; no es urgente sin debate –no es urgente sin debate. Tenemos la pésima experiencia del control político de las cajas de ahorros para que ahora, de una forma taimada, sin debate político y sin debate público, se articule un proyecto de ley que tiene como intención el control político directo de estas futuras fundaciones, diseñando un traje a medida en este caso del Partido Popular y Convergencia y Unión, que seguramente serán los únicos, no lo sé, que habrán debatido sobre este proyecto de ley. Porque si los señores de Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, Solidaritat y Ciudadans no hemos sido consultados, ¿quién más del resto de la cámara ha sido consultado? ¿El PSC? Pues a lo mejor que se posicione y que digan que a ellos sí que les han consultado.

¿Cómo se puede hurtar permanentemente el debate parlamentario? ¿Cómo se puede estar gobernando a golpe de decreto? Pero ¿qué forma es esta de autoritarismo y de totalitarismo democrático? Yo creo que deberían ustedes llevar a la reflexión..., acerca de cuáles son los procedimientos democráticos que ustedes utilizan. Ligeramente respetan de esa manera a este Parlamento y a los ciudadanos que representa.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Passem, ara sí, a la votació de la tramitació en lectura única. Ho repeteixo: s'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Comença la votació.

Ha estat aprovada la tramitació en lectura única per 109 vots a favor i 14 en contra.

Per tant, queda aprovada la tramitació. I, a continuació, procedirem ara al debat, que, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats de totalitat; i en acabar el debat el conjunt del projecte de llei se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta... Senyores i senyors diputats, avui dono compliment al tràmit de lectura única del Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, que es va aprovar pel Decret legislatiu 1/2008.

Començo aquesta intervenció agraint-los que hagin permès aquesta tramitació per lectura única, i alhora els demano excuses per haver-ho fet així. Si el Govern ha optat per aquesta via no és per cap altre motiu que el de la necessitat de dotar d'un marc legal adequat a les circumstàncies sobrevingudes les entitats que han estat afectades i fer-ho amb la celeritat que requereix el cas. La tramitació per la via d'urgència, aparentment més lògica, ens hauria portat a una previsible aprovació el mes de novembre, i això dilatava en excés la resposta a una situació que el Govern tenia la determinació de resoldre i que ja demanen les mateixes entitats. Tanmateix, també s'hauria pogut resoldre per mitjà d'un decret llei acordat pel Govern. Per això, malgrat la tramitació escollida, vull fer notar que la modificació legal que els presento és el resultat d'un diàleg llarg, intens i volgut amb les mateixes caixes d'estalvis catalanes, amb grups parlamentaris, amb les associacions municipalistes del país i amb els agents socials, de manera que aquesta lectura única és en certa forma el fruit d'un debat. Vagi per endavant, doncs, també el meu agraïment a totes les persones, institucions i estaments que hi han participat i que han enriquit amb les seves aportacions el text definitiu.

Passo, ara, a exposar els grans trets i alguns detalls importants del text que avui sotmetem a la seva aprovació i que modifica la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya.

En primer lloc, cal entendre que aquesta modificació de la Llei de caixes deriva de les mesures de reestructuració del sistema financer empreses pel Govern de l'Estat en diferents etapes, i per tant és en part la conseqüència de la necessària adaptació del marc legal català a l'esmentada reestructuració.

El Reial decret llei 11/2010, de 9 de juliol, dels òrgans de govern i altres aspectes jurídics de les caixes d'estalvis ja va establir una diferenciació substancial entre les caixes que controlen l'entitat que exerceix l'activitat financera i les que han deixat de fer-ho. Més recentment, un altre reial decret llei, el 2/2012, aprovat el 3 de febrer d'enguany, de sanejament del sector financer, introduïa modificacions amb la intenció d'accelerar el procés de reestructuració del sector, fixar alhora la nova governança de les entitats i determinar les consideracions per a la seva transformació en fundacions de caràcter especial, així com el marc administratiu del seu control i tutela.

Vull remarcar que en el moment immediatament posterior a la promulgació d'aquest reial decret llei del passat mes de febrer vam haver d'actuar decididament per tal de corregir alguns aspectes no menors que implicaven clarament una vulneració de les competències que l'Estatut atorga a la Generalitat en matèria de caixes. Aquella primera reacció va concloure de manera positiva amb una intervenció al Congrés dels Diputats del mateix ministre d'Economia, que rectificava el text original tenint en compte les observacions que havíem fet. Es preservaven així les nostres competències exclusives.

Però, en qualsevol cas, el Reial decret ens va fer evident que calia accelerar la feina que ja havíem endegat en la segona meitat del 2011 per tal de garantir tres objectius: en primer lloc, l'assegurament de les obres socials de les caixes catalanes, amb el seu patrimoni i els seus efectes; en segon lloc, el seu arrelament al territori en què històricament han desenvolupat la seva tasca, i, en tercer lloc, la seva tutela per part de la Generalitat de Catalunya, tal com assenyalen l'article 120.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Codi civil català. Aquest triple objectiu és el que es pretén assolir amb el text legislatiu que avui els presento.

Hi ha un altre aspecte que convé deixar clar: la modificació que s'introdueix en la llei afecta aquelles entitats, i només aquelles entitats, que no tenen el control de l'entitat bancària a la qual van traspasar l'activitat financera o hi han reduït la seva participació per sota del 25 per cent. Ara bé, com es descriu a l'articulat, també es considera el supòsit de poder constituir de manera voluntària una fundació de caràcter especial encara que en el context d'un SIP es mantingui el control de l'entitat financera, cas en què caldrà atribuir l'usdefruit de les accions a la fundació encarregada de donar continuïtat i impuls a l'obra social. Això vol acollir una possible situació de transició del SIP.

Fets aquests aclariments previs amb relació al marc dels reials decrets reformadors del sistema, els objectius que es persegueixen amb aquesta modificació i les entitats afectades, els faré un resum dels aspectes més essencials del text refós de la llei, que es troben a l'article 2, i més en concret s'hi incorporen mitjançant la inclusió d'un nou capítol, el IX, que tracta específicament de les fundacions especials. Ho descriu pel mateix ordre que apareix en el text legislatiu.

Quant al règim de fundacions i el seu objecte, es diu que aquest no és un altre que el de l'administració dels seus fons, tant els fundacionals com altres que es pu-

guin obtenir per a l'obra social. Es diu també que la denominació haurà de deixar clara la seva naturalesa jurídica, «fundació», i qualsevol referència a la caixa de què prové anirà precedida d'expressions com «antiga» o equivalents, de manera que el nom de la nova entitat no pugui induir a confusions.

Amb relació als òrgans de govern, es dona tot el marge de determinació als estatuts que aprovi cada entitat, sempre d'acord amb el que disposa el Codi civil de Catalunya en matèria de fundacions. És en la composició del patronat on rau una bona part del disseny que s'ha previst per a la governança de les futures fundacions especials. Per aquest motiu, em permetran que els llegeixi sencer el text de l'article 64, que és el rellevant. Llegeixo l'article 64: «El patronat estarà format per un màxim de vint membres; persones físiques i jurídiques, públiques i privades. Les privades hauran de sumar un percentatge superior al 75 per cent del nombre total de patrons en cada moment.

»Es procurarà que en tot cas els patrons siguin entitats i persones rellevants en tasques culturals, científiques, benèfiques, cíviques, econòmiques, o professionals en els diferents àmbits en què es pretengui desenvolupar l'obra social de la fundació especial. En concret, els diferents patrons haurien de pertànyer als grups següents i amb un nombre màxim de membres com es detalla:

»a) Persones jurídiques, públiques o privades, fundadores o de llarga tradició en el govern de la caixa d'estalvis, o entitats públiques de base territorial amb presència en aquesta.

»b) Persones jurídiques privades que realitzen activitats de mecenatge i aporten recursos a l'entitat.

»c) Persones jurídiques, públiques o privades, que promoguin activitats similars o relacionades amb les que siguin objecte de la fundació especial, i que puguin aportar el seu coneixement i sinergies en l'àmbit d'actuació de la fundació i activitats o programes que es pretengui desenvolupar.

»d) Persones físiques de reconegut prestigi proposades per la resta del patronat.

»Els estatuts han de concretar el nombre de membres de cada grup, que no poden superar els cinc membres per als grups a, b i d ni el de deu en el cas del grup c, ni superar en conjunt el total de vint membres establert. Així mateix, el grup d no pot representar més del 50 per cent del total de membres del patronat. Els estatuts preveuran que els patrons no participin en la presa de decisions de les quals puguin resultar beneficiaris.»

Quant a les funcions de control de les fundacions especials, aquest es durà a terme, de control i tutela, de manera compartida entre el Departament de Justícia en allò que afecta les qüestions de legislació civil de Catalunya, com ja és el cas en la resta de fundacions catalanes a través del protectorat, i el d'Economia en allò que afecta el seu objecte, activitat i continuïtat, així com el seu pressupost.

Pel que fa als procediments de transformació, aquests es realitzaran a partir de decisions preses per les actuals assemblees generals, que en sessió convocada expressa-

ment per a aquesta finalitat hauran d'acordar l'esmentada transformació de les caixes en fundacions de caràcter especial, aprovar els seus estatuts i designar els seus patrons. Aquest procés, tal com s'indica al punt 4 de l'article primer de la llei, estarà controlat per un representant de la Generalitat anomenat pel Govern.»

Fins aquí els trets que els volia destacar del text que vostès ja han tingut l'oportunitat de llegir i que d'aquí a una estona se sotmetrà a la seva consideració per ser votat.

Acabo, senyores i senyors diputats. Es tracta, com els he dit en començar, de dotar les fundacions especials derivades de les fins ara caixes d'estalvis del marc legal necessari perquè iniciïn aquesta nova etapa amb les majors garanties possibles d'assegurament de la seves respectives obres socials. Es tracta, per tant, i per això, de mantenir els trets institucionals i civils del seu primer origen històric, de preservar el seu arrelament en uns territoris concrets del nostre país, i alhora, en fer-ho, de donar una primacia rellevant als seus projectes socials, científics i culturals. Es tracta també d'assegurar per a les noves fundacions especials un patrimoni i uns actius que els pertanyen i a partir dels quals hauran de projectar el seu futur. I es tracta finalment de preservar per a la Generalitat de Catalunya el mandat estatutari que a través de la protecció de les entitats i de la supervisió pressupostària representa la principal garantia del seu objecte, de la gestió pressupostària i de l'arrelament ja comentat al territori i al país.

No vull obviar, vostès ho coneixen perfectament, que la situació concreta i real de cadascuna de les entitats afectades no permet que puguin continuar duent a terme exactament el mateix que havien estat fent fins ara. És evident que l'aportació de recursos que fins ara rebien les obres socials en el millor dels casos es veurà reduïda. Però també és cert que parteixen en general d'una bona situació patrimonial de sortida, i això et dona marge, tot ajustant-se a la nova realitat, per trobar fórmules que renovin l'impuls dels seus projectes. Respecte d'això, en una segona part, també caldrà des de l'àmbit públic prendre iniciatives que, ja sigui a través de la llei de mecenatge o d'altres de tipus fiscal, permetin trobar incentius que ajudin les fundacions especials en la captació de recursos per als seus projectes.

Ara, però, del que es tracta és de permetre amb la major celeritat la seva transformació i l'inici de la nova etapa, una transformació i un inici que, com els deia en començar, les mateixes entitats ja esperen. És per això que els demano el vot favorable al text aprovat pel Govern.

Gràcies, molt honorable presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Bé, molt honorable presidenta... Conseller, consellers i conselleres, senyors i senyores diputats, comparec aquí

avui per defensar la posició del Grup Socialista entorn al projecte de llei que ens acaba de presentar el senyor conseller, aquest projecte de llei del Govern que modifica el text refós de la Llei de caixes, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març.

I ho faig per explicitar que el Grup Socialista donarà suport a la tramitació i donarà suport a l'aprovació d'aquest projecte de llei. I, com poden entendre, no perquè coincidim plenament ni fil per randa amb el seu contingut –a ningú li estranyarà si dic que algunes de les coses que s'hi contenen potser nosaltres les hauríem resolt d'una altra forma–, sinó en tot cas perquè hi han algunes coses que cal tenir presents i reconèixer de manera ben explícita.

En primer lloc, d'una manera molt clara, com se'ns acaba d'explicar, la necessitat jurídica de procedir a la modificació proposada. Efectivament, les successives reformes del sistema financer espanyol, i especialment les dues últimes impulsades per l'actual Administració central, obliguen d'alguna forma el Govern de Catalunya, la Generalitat, a traslladar a la legislació catalana algunes d'aquestes modificacions, especialment aquells continguts en els diversos decrets llei que ens determinen amb relació al règim d'operativitat de les caixes d'estalvis originals, la necessitat de transformar-se en fundacions especials al perdre el negoci financer i les altres consideracions al voltant de la pèrdua de la propietat en processos de reestructuració, liquidació o recapitalització.

En segon lloc, també, i no cal recordar-ho, perquè, en virtut de les competències que l'Estatut atorga a la Generalitat, a l'article 120, en matèria d'òrgans de govern i de creació de fundacions per part d'aquestes entitats, el Govern de Catalunya té la responsabilitat, i més a la vista de les modificacions introduïdes, d'actuar per tal de dotar novament les caixes i les noves entitats fundacionals d'instruments de governabilitat raonables.

I, en tercer lloc, per la necessitat de preservar, abans que els processos de reestructuració, recapitalització i fins i tot liquidació possible del sector financer espanyol ho facin impossible, l'obra social de les caixes d'estalvis catalanes, una obra social que cal entendre no només com un dels trets d'identitat que les han definit fins ara, sinó també com un factor clau de l'activitat que segueix sent absolutament necessària des del punt de vista del foment del desenvolupament territorial i de la cohesió social a casa nostra.

Per tant, donada la situació d'urgència financera a nivell espanyol i català, davant la situació de rescat bancari, i pràcticament d'intervenció *de facto* de l'economia espanyola, i davant de les urgències per part d'Europa de reformar amb agilitat el nostre sistema financer, estem convençuts que efectivament cal actuar més que mai amb sentit de país en tots els temes en els quals podem trobar vies d'acord amples, i creiem que aquesta n'havia de ser, i de fet n'és, una.

El Grup Parlamentari Socialista, efectivament, ha defensat sempre en aquest Parlament la necessitat que el Govern fes passos efectius per aconseguir que un dels aspectes fonamentals del model català de caixes, l'obra social, lligada íntimament al desenvolupament de territoris, comarques i municipis, tingués continuï-

tat més enllà del desenllaç futur de les seves entitats d'origen. I creiem que amb aquest projecte de llei el Govern fa efectiva aquesta voluntat de dotar les entitats fundacionals que es deriven de les nostres caixes d'estalvis d'instruments per tal de preservar l'obra social en la mesura que les seves competències li ho permeten, i no serem pas nosaltres qui posarem obstacles perquè així sigui i perquè s'actui de forma àgil en aquest sentit.

Crec, per acabar, que val la pena afegir una petita reflexió. No ens amaguem només darrere les modificacions obligades derivades de les modificacions en la normativa espanyola. Aquesta modificació de llei, diguem-nos-ho clar, és també un registre de la profunda modificació de la realitat, de la que ja s'ha operat, de la que s'opera, de la realitat del nostre sistema financer, del global i del nostre, del nostre en sentit estricte. Aquesta obra social que avui preservem serà el testimoni, la memòria viva, d'un model institucional i creditici que ha estat a l'arrel del nostre model, del nostre sistema econòmic i productiu, un model avui institucional i creditici que podem donar si no per esgotat per profundament alterat o quasi liquidat, almenys en la forma que l'hem conegut, que ens ha distingit durant moltes dècades, en algun cas durant més de cent anys.

Podem pensar, podem dir-nos, que és un més dels efectes que la crisi ha generat. Però crec sincerament que hauríem d'anar més enllà. Crec que hauríem de fer-nos, especialment nosaltres, la reflexió afegida del què i el com de la crisi; no de la crisi general, de la crisi econòmica i financera, sinó de la crisi del concepte de caixa d'estalvis tal com l'hem entès i viscut a Catalunya.

I aquí crec que faríem bé de treure'n les lliçons oportunes, en tots els àmbits. Models de gestió, presència i rol d'institucions públiques i del món privat, funcionament i definició dels òrgans de govern, sistemes de control, rendició de comptes, tot –tot– ha quedat en evidència, com a mínim. I crec que faríem bé a reconèixer i delimitar la nostra particular responsabilitat, la del sistema democràtic, la del sistema de partits, la dels partits grans molt especialment, la dels sindicats, la de la societat civil, la de la representació dels impositors, la de cadascú. Però crec sincerament que aquest és un exercici que si volem enfocar el futur amb la forma sensata que ens plantejava el conseller i amb la forma imprescindible perquè, d'alguna manera, segueixi la connexió profunda entre caixes d'estalvis i model econòmic i productiu català serà necessari, serà imprescindible, dur a terme.

És, doncs, per tot l'exposat que votarem a favor de l'aprovació del projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, en els últims sis anys el sistema financer, i en concret les cai-

xes d'estalvis, han patit una total transformació. La falta de previsió per part de les entitats financeres, i més intensament de les caixes, sumat a la pèssima actuació per part del governador del Banc d'Espanya, socialista ell, ha tingut com a conseqüència que el sistema de caixes d'estalvis tal com el coneixíem hagi desaparegut.

La no-anticipació, la mala praxi per part dels responsables de les entitats financeres amb relació als diferents problemes que han sorgit en el sistema financer –hipoteques *subprime*, bombolles immobiliàries i escalada de l'endeutament del sistema financer–, unit a les declaracions inconscients de dir que Espanya té el millor sistema financer del món o de dir que la banca està perfectament supervisada, Zapatero/Rubalcaba *dixit*, han portat el nou Govern d'Espanya a haver d'actuar amb rapidesa per donar solvència i solidesa al sistema financer. Amb tres línies. Primer, dient la veritat del problema. És sabut que Espanya i Catalunya no tenen ni de bon tros el millor sistema financer del món, tal com deien Zapatero i Rubalcaba. En segon lloc, canviant el regulador del sistema financer. Miguel Ángel Fernández Ordóñez, més conegut com MAFO, secretari d'estat d'Economia dels governs socialistes, era el màxim responsable de les circulars que emet el Banc d'Espanya i de la seva regulació. No podia continuar sent, el regulador del Banc d'Espanya, la mateixa persona que ens ha portat a aquest problema, a aquest túnel que ha patit..., negre, obscur, que ha patit el sistema financer. El piròman no podia ser alhora el bomber.

En tercer lloc, impulsant la capitalització de les entitats bancàries més perjudicades amb dos objectius: en primer lloc, garantir la disponibilitat dels fons de les persones, dels estalviadors, i, en segon lloc, capitalitzant les entitats per tal que puguin fer la seva funció de donar crèdit als agents privats, com són famílies, autònoms i petites i mitjanes empreses. I això en estreta col·laboració amb les institucions europees per tal d'estabilitzar financerament la zona euro.

I, en quart lloc, tenim una actuació decidida en el si de la Unió Europea per aconseguir al més aviat possible una unió bancària europea que afavoreixi a l'adequada supervisió i previsió amb relació al sistema financer.

Així doncs, amb aquest projecte de llei que presenta el Govern de la Generalitat es busca adequar el nou mapa financer espanyol en l'àmbit de les actuals caixes d'estalvi, convertides en fundacions especials. Un projecte de llei que va d'acord amb les reformes que s'han fet amb relació al FROB i al conjunt del sistema financer per part de l'últim Govern socialista i també per part de l'actual Govern espanyol. Un projecte de llei que regula el funcionament i estructura de les fundacions especials en què s'han convertit les caixes d'estalvi per tal d'adaptar-se a la nova realitat sorgida com a conseqüència de les modificacions amb relació al sistema financer.

És una llei necessària. No pot estar regulada la nova formulació de les caixes d'estalvi amb lleis que estan completament obsoletes, no es pot continuar davant de les enormes transformacions del sistema financer, amb lleis passades, amb regulacions no adaptades als moments en què vivim.

Per això, el Grup Parlamentari del Partit Popular Català votarà favorablement en aquest projecte de llei. El Partit Popular Català facilitarà l'aprovació d'aquest projecte de llei, ho farem per garantir el model singular de caixes que hi ha hagut històricament a Catalunya per tal que es mantinguin les obres socials com element de referència del model de caixes. El Partit Popular Català, de nou, tornarà a tenir una acció, una actuació, en aquest Parlament, responsable, constructiva i dialogant, que permetrà que es pugui aprovar aquest projecte de llei de caixes d'estalvi convertides en fundacions especials, per dos motius: un, perquè s'adapta perfectament a la regulació, a les modificacions en reials decrets llei aprovats pel Congrés dels Diputats amb relació al sistema financer; i, en segon lloc, perquè respecta absolutament el que són les obres socials de les anteriors caixes d'estalvi, que creiem que és una prioritat per a Catalunya, atès el paper que desenvolupen quant a cohesió social, quant a ajudar el territori en diversos aspectes de caràcter social, com és el que feien les obres socials de les entitats, les anteriors caixes d'estalvi.

Per tant, el Partit Popular Català votarem favorablement amb aquest objectiu d'aconseguir preservar necessàriament, com desitja el nostre grup, la funció social, la funció que tenien les anteriors caixes d'estalvi, especialment en les seves obres socials. Creiem que el nostre vot favorable ajuda i demostra un cop més l'actuació responsable, l'actuació seriosa d'una oposició dialogant, constructiva i seriosa del Partit Popular de Catalunya en el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, aquest projecte de llei que es presenta avui és un capítol més en una història dramàtica, la història d'una crisi financera que no s'atura i que, probablement, té encara nous incerts capítols després de successives reformes del sistema financer que no han resolt els problemes que tenien.

És la història, en definitiva, de la fi del model català de caixes. A Catalunya el sistema de caixes en menys de quatre anys ha desaparegut, hem passat de deu caixes catalanes a una. En aquesta història hi ha uns guanyadors i uns perdedors. El model de caixes català ha perdut i els bancs han guanyat. El conjunt de la ciutadania ha perdut i els consells d'administració dels grans bancs han guanyat. Avui coneixem quasi tots els problemes de les caixes i els coneixerem més en detall a través –així ho esperem– de la Comissió d'Investigació, tot i que gràcies a Convergència i Unió i el PP, que es van posar al costat d'algunes entitats –de «la Caixa», en aquest cas–, no de les persones afectades, ni el Parlament ni la ciutadania sabrà què ha passat amb la ma-

jor part de les participacions preferents. Tampoc sabem què ha passat amb el 35 per cent de les preferents que van ser comercialitzades pels bancs. I no deixa de ser curiós que el focus de la comissió es posi exclusivament en les caixes i no en els bancs, amb l'excepció de Bankia, l'exclusió de la qual hauria estat massa escandalosa.

Sabem dels greus errors de la gestió de les caixes, les operacions de risc en el sector immobiliari, una competència sense límits per expandir-se més enllà dels seus àmbits territorials, les remuneracions escandaloses, els contractes blindats, els abusos hipotecaris i els desnonaments, l'estafa de les participacions preferents que demostren una escassa sensibilitat social –nulla, millor dit– que contradiu l'esperit de les caixes. Aquests problemes vénen precisament per la bancarització del comportament de les caixes i per haver-se allunyat d'un model que històricament ha estat positiu.

Com deia un manifest publicat l'any passat per tot un seguit d'entitats socials, dels sindicats a la Taula del Tercer Sector passant per Òmnium, les caixes d'estalvi han promogut l'estalvi popular, han universalitzat l'accés als recursos financers, han fomentat les dinàmiques empresarials i l'ús de noves eines financeres, alhora que desenvolupen una obra social contribuint al benestar i a evitar l'exclusió social. Aquesta funció de suport al petit empresari, als autònoms i l'obra social i cultural, vinculada al territori, només la fan les caixes. El banc privat que més destina a promoure activitats socials i culturals, el mecenatge, no arriba al 4 per cent dels seus beneficis, tot i que la major part dels casos no arriba ni a l'1 per cent.

Els diferents governs de l'Estat han impulsat unes reformes que han suposat, en el cas de les caixes catalanes, 5.000 milions d'euros en avals i préstecs provinents del FROB sense garantir qüestions elementals: el crèdit a les petites i mitjanes empreses, posar fi als desnonaments de les famílies hipotecades o resoldre l'engany de les preferents, cap condició en aquest sentit. I en canvi, què han fet totes aquestes reformes? Doncs, acabar amb les caixes d'estalvi, bancaritzar-les i privatitzar els seus recursos.

Anem cap a una veritable situació d'oligopoli financer, cap a un mercat financer dominat per tres o quatre entitats bancàries, i a Catalunya pràcticament per una sola caixa. Darrerament veiem un nou capítol d'aquesta història. En el memoràndum de la Unió Europea que fixa les condicions de la intervenció de l'Estat espanyol a canvi del rescat bancari, entre les trenta-dues mesures d'aquest memoràndum, n'hi ha dues que els homes de negre del Fons Monetari Internacional, del Banc Central i de la Comissió Europea supervisaran, que afecten de ple les caixes i que suposaran la seva definitiva desaparició: la reforma dels òrgans rectors de les caixes d'estalvi per desvincular-les dels bancs –els directius de les caixes no podran estar en els bancs– i la reducció de les participacions de les caixes en els seus bancs a nivells que no impliquin controls. Es vol que les caixes abandonin definitivament les seves funcions com a entitats de crèdit i passin a ser fundacions especials. I amb la desaparició del model de caixes també desapareix l'obra social, i això és així.

I aquesta llei que se'ns presenta avui no deixa de ser un nou capítol d'aquesta història; si ho volen, un capítol obligat, però un nou capítol. El marc normatiu el fixa l'Estat i, a parer nostre, ho fa de forma abusiva. És veritat el que deia en conseller, la versió inicial del Reial decret encara era més expansiva i encara era pitjor, i hauria fet desaparèixer la capacitat de supervisió i les competències de la Generalitat, especialment en les dues caixes que participen del SIP. I aquest projecte de llei té un objectiu, segons se'ns ha dit: que es doni continuïtat a l'obra social avançant-se a possibles noves modificacions i al possible desplegament que en pugui fer el Govern de l'Estat. Podem compartir l'objectiu, però no com s'ha fet, i, en bona part, no compartim bona part del seu contingut.

I, en primer lloc, una qüestió general: en principi, aquest projecte de llei afecta les caixes que han deixat de realitzar funcions d'entitats de crèdit, ja sigui directament o indirectament a través d'una entitat bancària, o si han perdut el control sobre aquesta. Però les entitats que continuen funcionant com a entitats de crèdit, que realitzin activitat financera, també poden crear una fundació especial, com s'estableix. Potser ja ens avancem a les exigències europees, però no creiem que sigui necessari.

Per altra banda, no queda clar o no està suficientment precisat amb quins actius comptarà la futura fundació especial. L'article 61 estableix que la fundació comptarà amb els actius de la caixa i que aquests inclouen la titularitat de les accions dels seus bancs, que pot ser poc rellevant per a la majoria en molts casos, tal com estem, i la resta d'actius afectats a l'obra social. S'inclouen les oficines de titularitat de la caixa, per exemple? Si fos així, via lloguers es podria, com dic, per exemple, finançar la fundació. Si no, la manca de recursos, les dificultats per obtenir recursos, més enllà de l'aportació com a fons especial per a cobrir les despeses ordinàries de l'obra social durant tres anys, que s'estableix a la llei, difícilment, si no es garanteixen els recursos, l'actuació d'aquestes fundacions serà molt limitada i podrien acabar desapareixent o realitzant, com deia, una activitat molt limitada. I en això hi ha dubtes molt raonables.

El projecte de llei no regula com quedaran les fundacions actualment existents, com a vehicle per a l'execució de l'obra social, més enllà de l'establert a l'apartat 3 de la disposició transitòria, que, de fet, només regula la denominació. Tampoc diu què passarà amb aquelles fundacions que estaven integrades a les obres socials d'alguna caixa amb finalitats condicionades: són aquelles que algun mecenes va crear i va cedir a la caixa. La Caixa de Tarragona, per exemple, en té una, d'aquestes fundacions. Es podran fusionar? Caldrà adaptar els seus estatuts? I si és així, es podran modificar amb la caixa desapareguda?

I una qüestió també per a nosaltres molt important. No es preveu, almenys explícitament, la representació dels treballadors de l'antiga caixa, de les organitzacions sindicals ni de les empresarials més representatives en els patronats, almenys de forma clara i explícita. I, de fet, en el patronat es dona un pes igual a les entitats de llarga tradició que a les persones jurídiques priva-

des que portin recursos, els mecenes que portin recursos a la fundació, i encara més a les persones jurídiques, públiques o privades que promoguin activitats similars o relacionades amb la fundació. La conclusió de tot plegat és que es trenca així el vincle amb els orígens i, *de facto*, es pot entendre que es privatitzen els recursos de la fundació.

També creiem que s'hauria pogut regular de forma més clara i precisa un tema important com són les incompatibilitats. I tampoc creiem que estigui clarament precisat i que sigui nítid i clar una qüestió que és fonamental, que és la introducció de criteris territorials en els futurs patronats perquè es mantingui de forma clara i explícita aquest vincle amb el territori d'origen de la caixa. En definitiva, la regulació que preveu aquest projecte de llei és, a parer nostre, genèrica, i hauria estat més oportú precisar-la i fer algunes coses com la representació dels sindicats i de la patronal i dels territoris d'origen de forma diferent.

Per totes aquestes raons, i en coherència amb el nostre rebuig a la nova regulació, millor dit, desregulació de les fundacions aprovades en aquest Parlament fa unes setmanes, que eliminen mesures de control i de seguretat sobre la gestió de les fundacions, hi votarem en contra.

També ens preocupa molt com quedarà el Protectorat de Fundacions, que en aquests moments està a debat també aquí en el Parlament, pel que fa a la transparència, a la informació i a l'efectivitat dels controls. Les esmenes del Partit Popular i Convergència i Unió no ens fan esperar res bo en aquest sentit.

I una reflexió final, per acabar. Aquest final de la història de les caixes d'estalvi hauria de tenir..., per nosaltres, no hauria de ser tal, hauria de tenir una altra continuïtat. No ens resignem a la desaparició de les seves funcions, és necessari continuar promovent l'estalvi popular, el suport als petits projectes empresarials, a les noves iniciatives socials i de l'economia verda, el desenvolupament econòmic local, a les activitats, iniciatives locals, de ciutats petites i de pobles. I això només pot venir d'una banca pública, que jo crec, nosaltres creiem que és un dels grans debats pendents i que cal fer. D'una banca pública que sorgeixi de socialitzar els recursos invertits en el salvament del sistema financer en benefici de tota la societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, consellera, diputades, diputats, intervenc en nom d'Esquerra Republicana per marcar el posicionament del nostre grup parlamentari en aquest Projecte de llei de modificació de la legislació de caixes d'estalvi a Catalunya. Un projecte de llei que avui se'ns presenta, que

creiem que és oportú, a causa de la conjuntura, que és necessari per garantir la continuïtat en el marge que sigui possible de l'obra social de les caixes d'estalvi realitzada fins avui, i que també creiem que és urgent a causa de les circumstàncies del sector financer, especialment en les darreres setmanes, i també a la política deliberada de recentralització també en matèria de política financera que s'està portant a terme aprofitant els canvis i els sotracos que està patint el sector.

Abans ens agradaria fer una mica d'explicació del recorregut que, al nostre parer, ha tingut aquest projecte de llei que avui se'ns presenta. El 26 d'octubre de l'any passat, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost d'aquesta cambra va aprovar una proposta de resolució d'Esquerra Republicana en la qual s'establien tres principis d'actuació pel Govern de la Generalitat amb relació a les caixes d'estalvi: que la Generalitat tingués una posició activa en les reformes que s'estaven produint, que defenséssim i actuéssim d'acord amb les nostres competències i que es presentés un projecte de llei que regulés les fundacions de caràcter especial, en el qual, d'acord amb la legislació vigent, s'havien de transformar les caixes d'estalvi en el cas que perdessin més del 50 per cent de les accions del banc al qual havien traspassat el seu negoci financer.

Per tant, des d'Esquerra Republicana des d'un primer moment vam demanar aquest canvi legislatiu; i fa poques setmanes, precisament, en una pregunta oral al conseller ho vam tornar a demanar. I per tant, avui, que se'ns presenta aquest projecte de llei, no podríem fer altra cosa que donar-hi suport.

Creiem que és una llei oportuna a causa també de la conjuntura; de la conjuntura que pateix el sector financer. En pocs anys, com han dit tots els qui m'han precedit en l'ús de la paraula, el sistema català de caixes pràcticament ha estat destruït. Les causes són variades i moltes s'esbrinaran, o intentarem esbrinar-les, en la comissió d'investigació que ahir va començar a fer els seus primers passos. Però en podem apuntar algunes: la gestió dubtosa per part d'algunes direccions de determinades entitats, en les quals va haver-hi una pèrdua de l'objecte social d'aquestes entitats –recordem que són, la denominació ho diu i tot, caixes d'estalvi; per tant, per canalitzar l'estalvi popular i de les classes treballadores–, la pèrdua de la visió d'aquest objecte social; en molts casos el joc en què van entrar alguns equips directius a fer de banca d'inversió; el paper actiu del Banc d'Espanya a fomentar determinades fusions d'entitats que eren solvents, a causa del seu volum –podien continuar sent solvents, però se les va obligar a fusionar-se amb entitats que no ho eren i, per tant, crear grans entitats no solvents–; la pressió de la banca, de la banca que sempre ha entès i ha vist en les caixes un competidor deslleial perquè destinava els beneficis no a repartir dividends, sinó que destinava l'excedent a l'obra social.

Fa poques setmanes, en un mitjà de comunicació de Barcelona, un dels economistes que probablement ha estudiat més la història de les caixes del nostre país deia: «Aquells que pensen que només la maximització individual de la utilitat porta de forma eficient al desenvolupament econòmic estaran d'enhorabona. Al meu

entendre, no obstant, la desaparició de les caixes representa una gravíssima i transcendent pèrdua de capital social.» Efectivament, les caixes han tingut una importància al llarg de la nostra història.

Hem de recordar que, de les deu caixes que existien a Catalunya fins fa poc, set havien nascut a iniciativa de la societat civil. No havien estat creades, com s'havia fet en altres llocs de l'Estat, a partir de les diputacions, com un instrument més de l'Estat, tot i que moltes d'elles van patir el control per part de l'Estat de manera gairebé absoluta durant la llarga nit del franquisme. Però van servir, aquestes caixes, i van néixer per lluitar contra l'exclusió financera de les classes treballadores per canalitzar l'estalvi, en uns moments de la primera globalització financera, en uns moments de crisi financera també; van néixer per lluitar contra l'exclusió financera. Només cal veure els escrits dels fundadors de caixes d'estalvi, com el cas de Francesc Moragas, per veure que realment hi havia un discurs social a darrere. Van servir també per canalitzar l'estalvi popular i treballador, desenvolupar les assegurances, la previsió social. I han portat a terme al llarg de la seva història una important obra social. L'acceleració dels canvis regulatius, tota l'evolució del sistema financer, la crisi han tingut un fort efecte a les caixes, que han passat de deu a una.

En segon lloc, creiem que aquesta llei és necessària. És necessària perquè la transformació de les caixes, que s'ha fet a partir de la normativa estatal però també en aquest Parlament, també: a l'estiu del 2010, en què s'establia, seguint la normativa estatal, que les caixes que perdessin més del 50 per cent de les accions del banc en què canalitzaven el seu negoci financer s'havien de transformar en fundació de caràcter especial. Però aquest decret llei de l'any 2010, d'aquest Parlament, no deia com havien de ser aquestes fundacions de caràcter especial i, per tant, aquesta por que es transformessin al lliure arbitri d'unes direccions d'entitats financeres que avui mateix, doncs, estan sota avaluació en aquesta cambra ens va portar a demanar que es presentés un projecte de llei com aquest, que establís com serien aquestes fundacions de caràcter especial. Més enllà del negoci financer, hi ha una part important de patrimoni de totes aquestes entitats que no es pot deixar perdre.

També és necessària per preservar l'obra social i el patrimoni, com dèiem abans, d'aquestes entitats. I necessària perquè, si bé sabem que abans l'obra social es finançava amb els excedents que generava l'activitat de les caixes d'estalvi, encara avui hi han entitats que pel mateix patrimoni d'aquesta obra social, el patrimoni que hi està afecte, poden seguir sent viables i cal que aquest Parlament en faciliti la viabilitat.

L'any 2012, aquest any, es preveu que es destini a obra social 457 milions d'euros, segons hem pogut conèixer del Departament d'Economia de la Generalitat. Imagini's, doncs, que el patrimoni d'algunes entitats entrés dins del joc de les subhastes que es produiran en els propers mesos –o això semblava fins fa unes setmanes, o, en tot cas, quedin en mans dels processos d'estatalització– i que, per exemple, edificis simbòlics del nostre país, com la Pedrera, estiguessin sota el logotip d'una entitat financera o una banca de caràcter estatal. Sim-

bolitzaria més clar..., seria la gran foto de quin ha estat aquest procés.

Per tant, nosaltres entenem que l'opció que ha pres el Govern, a la qual nosaltres donem suport de manera general –segurament si nosaltres haguéssim estat responsables ho fariem amb uns altres matisos–, en tot cas, segueix un procés que nosaltres veiem una mica inspirat en processos anteriors d'altres països, d'altres àmbits del nostre entorn, on també hi ha hagut un procés anterior de conversió de les caixes en fundacions de caràcter especial, com, doncs, el cas que es deriva de les caixes d'estalvi italianes, amb la Llei Amato de l'any 1990.

Però, en essència, el que nosaltres veiem és que el govern d'aquestes fundacions de caràcter especial continuarà sotmès a un cert control social a través de la participació de les entitats de llarga tradició, les entitats i els mecenes, entitats del sector en què es destina l'obra social i experts de prestigi en el govern de les entitats. I quedarà també sotmès a responsabilitat pública, perquè tant a través del protectorat com del Departament d'Economia se'n farà un control. Per tant, nosaltres creiem que aquest procés havia de tenir responsables, responsables clars sobre els quals poguéssim, doncs, demanar la informació, fer el seguiment de quin era el procés que es produïa; i això es conté en aquest projecte de llei.

Un apunt a part mereix la qüestió del protectorat, que hi ha una llei discutint-se en aquest Parlament i on les posicions d'aquest grup amb el grup que dona suport al Govern, malauradament, estan allunyades.

Per tant, nosaltres, tot i que hi fariem alguns matisos, compartim de forma general el text.

També demanem al conseller que l'experiència ens suggereix que actuem amb la màxima transparència, i estic convençut que serà així, i per tant, que a mesura que es vagi conduint aquest procés de transformació en fundacions de caràcter especial, seria convenient que es donés compte parlamentari d'aquest procés, ja que el Govern en serà el responsable.

I finalment –i acabo–, és una llei que nosaltres entenem que és urgent. És urgent pels canvis continus en el sector financer, perquè la manca de regulació a Catalunya pot fer que hi hagi regulació a nivell de l'Estat que se'ns avanci i que continuï el camí recentralitzador, i que es fa des d'una legislació, a nivell estatal, que té en compte altres realitats –la majoria de caixes d'estalvi de l'Estat espanyol han nascut a partir de les diputacions, la majoria de les caixes d'estalvi que hi havien a Catalunya neixen de la societat civil; per tant, realitats diferents amb legislacions necessàriament diferents–, i també perquè aquesta setmana passada coneixíem les exigències del memoràndum de rescat del sector financer de Brussel·les –i acabo, presidenta, en trenta segons–, on en una de les mesures..., en el punt 23 concretament d'aquest memoràndum, s'establí eventualment la reducció del pes de les caixes d'estalvi en l'accionariat dels bancs que canalitzen el seu negoci.

Per tant, nosaltres, perquè entenem que cal marcar un propi camí, que tenim una realitat pròpia que cal regular, perquè tindrem una modificació de la Llei orgà-

nica del règim de les caixes d'estalvi a finals d'aquest any, perquè entenem que en termes generals s'ajusta a les peticions que hem anat fent des de fa bastant de temps el nostre grup parlamentari, i perquè entenem, sobretot, que encara tenim oportunitat de salvar la tasca que està realitzant l'obra social de les caixes d'estalvi, donarem suport a aquest projecte de llei i hi votarem favorablement.

Gràcies, senyora presidenta; senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... Vicepresidenta, *consellers*, diputados, diputadas..., las prisas, la urgencia: características en la tramitación de cosas muy importantes por parte de este Gobierno. Las prisas, ¿por qué tanta prisa? ¿Por qué tanta urgencia?

Dicen: «Es que había que hacer una trasposición de la normativa estatal.» ¡Ah, vaya! ¿Y ustedes recuerdan la sentencia del Tribunal Constitucional? ¿Corrieron tanto en hacer la trasposición? Fíjense, no está ni en el librito del Parlamento, ni hay una adaptación de la sentencia del Constitucional al Estatuto vigente. ¿Prisa? Ninguna. A ustedes les importa un comino. No va por ahí, la cosa; no tiene nada que ver con la trasposición de una normativa estatal, porque ustedes no lo hacen nunca; jamás, nunca. Es más, dicen que no lo hacen porque no les da la gana, cosa que pasa con absoluta naturalidad en este Parlamento. Por lo tanto, ¿respeto por la legalidad? En absoluto. Hay otra cosa.

Porque, claro, entonces uno se pone a recordar y dice: «¿Cuándo hemos tramitado con urgencia otra cosa aquí, en el Parlamento?» Ah, pues no hace mucho. ¿Que qué tramitamos con urgencia, en este Parlamento? La relajación de los controles de las fundaciones. Fíjate qué cosa, ¿eh? Qué casualidad, tramitamos de urgencia la modificación del Libro tercero del Código civil para relajar los controles de las fundaciones, en un momento en el cual la Fundación CatDem, vinculada a Convergencia, estaba siendo investigada por la unidad de delincuencia económica y fiscal de la Policía Nacional por recibir 6,5 millones de empresas adjudicatarias con los gobiernos de Jordi Pujol.

Es que, claro, tenemos que blindar el sistema de cajas catalán. Un sistema de cajas que se ha autodestruido por la negligente gestión de sus equipos directivos y por la politización de esas entidades. Pues, claro, como las entidades politizadas ya las hemos autodestruido, pues venga, vamos a ver qué podemos hacer con la obra social, una obra social que sí que ha funcionado muy bien en algunas cajas, de estas que vamos a analizar en la comisión de investigación. Una obra social que iba destinada en muchas ocasiones –bueno, los beneficios de estas entidades– no a la obra social, como tenían por estatutos, sino a multiplicar por dos, por tres, por cuatro y por cinco los sueldos de los equi-

pos directivos y a blindar, eso sí, sus pensiones. ¿Vamos a hacer lo mismo con las fundaciones? ¿Vamos a tener el mismo control riguroso como, por ejemplo, con la Fundación Privada de Sant Pau? ¿Será igual de riguroso? ¿Vamos a ser igual de rigurosos en el control público de las fundaciones derivadas de este *split* que ustedes van aquí a aprobar hoy?

Porque en el fondo, no voy a entrar en el contenido, porque ¿saben qué?, es que ustedes no han querido. Entonces, como ustedes no quieren debatir, como ustedes no dejan debatir el qué, debatiremos el cómo; y entonces, vamos al uso abusivo que hacen ustedes de un procedimiento de urgencia, un procedimiento de urgencia que, quiero recordarles, solo tiene que aplicarse en caso de extraordinaria y urgente necesidad. ¿Y no era extraordinaria y urgente necesidad tramitar alguna ley para evitar que los afectados por las preferentes no fueran estafados? Ninguna. ¿Urgencia? Cero. ¿No era urgente tramitar alguna modificación legislativa para evitar que personas que tenían su vivienda fueran desahuciadas porque no tienen trabajo? ¿Urgencia? Cero. ¿Eso no es urgencia?

¿Ustedes explican a la sociedad lo que es la urgencia? ¿Esto es de urgencia y de extrema necesidad? ¿Y la extrema necesidad de los ciudadanos a la hora de que haya modificaciones legislativas que eviten abusos sistemáticos por parte de entidades financieras no merece un trámite de urgencia por parte de esta cámara, y esto sí? ¿Esto es trámite de urgencia y lo otro puede dormirse en el Parlamento durante meses, o ser manipulado e instrumentalizado por parte de los grupos para evitar modificaciones legislativas que den respuesta a esas necesidades reales de los ciudadanos? Por sus urgencias los conoceréis.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta... Ihustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, ja ens hem pronunciat abans en contra de la tramitació com a lectura única d'aquest projecte de llei. Ara ja, entrant en el contingut, doncs, miri, no entrarem en el contingut: primer, perquè no volem col·laborar amb aquesta mena de legislar de forma autoritària, i segon, perquè vostès, quan van començar a governar, a Catalunya hi havia onze caixes i ara no n'hi ha cap –cap. Onze caixes que tenien la seva seu, la seva direcció a Catalunya, i ara hi ha una entitat d'aquelles onze que té la seva direcció a Catalunya, només una.

Per tant, a què es refereix aquesta llei? A aquesta. I com que nosaltres no som empleats de la Caixa de Pensions, no treballarem per a la Caixa de Pensions, no legislarem per a la Caixa de Pensions i no farem les lleis en benefici de la Caixa de Pensions, entre altres coses perquè com que... –actualment anomenada CaixaBank–, entre altres coses perquè, com que aquesta llei és abso-

lutament inútil, està molt mal feta, ja els ho dic, no blindada absolutament res després de cara a noves reformes que pugui fer el Govern espanyol, que les farà i passaran per sobre, i, com a conseqüència d'això, nosaltres en el que no col·laborarem serà a assessorar-los que facin les coses bé. Facin-les malament –facin-les malament–, treballin per a «la Caixa», amb la incompetència que els caracteritza i amb la incompetència que també a «la Caixa» la caracteritza, perquè nosaltres –hi insisteixo– no estem ni a les seves ordres, ni al seu sou.

Com a conseqüència d'això, que «la Caixa» legisli, que vostès ho portin, que ho facin per tràmit de lectura única i que després s'ho tinguin d'empassar quan vingui una nova imposició del Govern espanyol, perquè per sobre de «la Caixa» n'hi ha un altre que els mana encara més, que és el Govern espanyol. Així que al servei del Govern espanyol vostès, al servei de «la Caixa» vostès, i vostès s'ho mengen, vostès s'ho cuinen, vostès s'ho empassen i vostès ja rectificaran d'aquí a dos o tres mesos davant de les noves ordres de «la Caixa» i del Govern espanyol.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per posicionar-se, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, jo donaré suport a aquest projecte de llei perquè, doncs, davant de les disposicions o més aviat imposicions de la nova normativa estatal prefereixo que aquesta transformació de les caixes d'estalvis catalanes en fundacions de caràcter especial sigui responsabilitat de la Generalitat de Catalunya i no pas que sigui responsabilitat directa del Govern de l'Estat, que ja, doncs, dia rere dia ens manifesta aquestes ànsies recentralitzadores i interventores del que és l'aparell econòmic de Catalunya.

Entenc, doncs, que aquest projecte de llei estableix que aquest procés de transformació es farà d'acord amb la regulació de les fundacions que, en fi, que està fixat, que està establert en el Codi civil de Catalunya, aprovat per aquest Parlament. Les caixes d'estalvi, doncs, han estat un model de compromís social i amb moltes accions, però també no podem oblidar que hi han hagut situacions com, per exemple, el de les preferents, que ha tacat el seu nom. La Generalitat de Catalunya té, doncs, la missió de vetllar pel compliment dels estatuts, els estatuts marquen que els membres del patronat no participaran en la presa de decisions en què puguin sortir beneficiats ja bé sigui particularment o a nivell professional o empresarial i, en aquest sentit, el que sí demanem és que la llei sigui inflexible a l'hora que, doncs, si es produeix qualsevol irregularitat..., i especialment, demanaria que fos inflexible quant a les irregularitats que es puguin produir en el control d'aquestes fundacions.

Bé. Democràcia Catalana el que defensem és aquest model de proximitat i de consciència social del siste-

ma de caixes de Catalunya, a més a més també demanem un màxim rigor, una màxima transparència davant d'aquesta situació que es produirà ara, de transformació imminent del sistema de caixes. I el que sí que, per exemple referent al patronat, aquest màxim de vint membres que estableix, sí que pensem que han de ser persones vinculades molt estretament al territori natural de les caixes i que siguin representatius, com diu, doncs, el projecte de llei, de diversos àmbits com el cultural, el científic, el benèfic, el cívic, el professional i l'econòmic.

Bé. Reitero el meu suport a aquest projecte de llei de transformació de les caixes d'estalvis en fundacions de caràcter especial.

Gràcies, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, honorable presidenta. Conseller, vicepresidenta, consellera, consellers, tal com ja especifica el preàmbul d'aquest projecte de llei, la proposta d'aquesta nova regulació ve motivada pels nombrosos canvis legislatius estatals que estableixen que algunes caixes d'estalvi hauran de convertir-se en fundacions de caràcter especial. Així, el Reial decret llei 11/2010, del qual ja ha parlat el conseller, varia substancialment l'antiga regulació de les caixes d'estalvi creant una diferenciació molt clara entre elles. En primer lloc, les que exerceixen el seu control sobre l'entitat que fa l'activitat financera i les que no exerceixen aquest control i tenen una posició accionarial minoritària. Sobre aquestes últimes, el Reial decret llei abans esmentat especifica que hauran de convertir-se en fundacions de caràcter especial sense especificar com.

Després d'això s'ha legislat molt i molt respecte dels òrgans de govern i d'altres aspectes de règim jurídic de les caixes, i, a títol d'exemple, la Llei 36/2010, de 22 d'octubre; el Reial decret 20/2011, de 30 de desembre, en què ja matisa aquesta obligació de convertir-se en fundacions especials, que modifica la Llei 16/2007, que en la seva disposició addicional setena modifica el Reial decret 11/2010, i, en definitiva, que pel seu caràcter bàsic obliga a modificar el text refós de la Llei de caixes d'estalvi catalanes, regulat pel Decret legislatiu 1/2008, i podríem seguir la Llei 2/2012, de 3 de febrer, que també es matisa amb un reial decret llei del 6/2012, etcètera.

I per què dic tot això i esmento tota aquesta legislació? Doncs, bàsicament, perquè té una conseqüència, i la conseqüència és clara: totes aquestes reformes fan que siguin inaplicables alguns preceptes d'un decret, el 164/2008, sobre la composició i el funcionament dels òrgans de Govern de les caixes catalanes, i aquest s'haurà de modificar. I aquest és l'objecte únic i exclusiu d'aquesta llei, que pretén per part del Govern

de la Generalitat i d'acord amb les seves competències promoure i crear un marc legal per garantir i facilitar la presa de decisions i, per tant, assolir dos objectius: primer, assegurar la continuïtat d'arrelament al territori de les fundacions de les caixes d'estalvis catalanes, i dos, assolir un marc legal de transformació efectiva i treballar per assegurar el futur. Per tant, arrelament al territori, continuïtat d'arrelament i marc legal per assegurar el futur. I tot això amb el vistiplau del Consell de Treball, Econòmic i Social i també de la Comissió de Govern Locals de Catalunya, perquè per mandat estatutari el Govern de la Generalitat té la tutela de l'obra social de les caixes catalanes i aquesta obra social té per objecte la reinversió dels beneficis per al bé comú tenint en compte que pot cobrir ajudes a col·lectius de persones, finançament d'investigacions en R+D+I, foment de l'art i de la cultura i recuperació del patrimoni artístic, cultural i natural.

I és que el model de caixes catalanes ha estat un referent a Catalunya. No tot s'ha fet bé, però ha estat un referent a Catalunya. Ara, amb les caixes reconvertides en bancs, aquestes han de retre comptes a uns accionistes i això, naturalment, dificulta la implicació social. I és que un dels principals trets que han caracteritzat fins ara les caixes d'estalvi ha estat la seva naturalesa jurídica d'institucions sense ànim del lucre que els permetia canalitzar aquests superàvits de la seva activitat cap al foment en benefici de la societat. Tots hem vist un logotip d'una obra social en exposicions, en llars d'avis, en espais naturals, etcètera, i per posar algun exemple de necessitat per tal de preservar aquest model, amb la privatització de les caixes al tercer sector català se li ha mogut la terra, i perdre un fons de finançament com aquest suposa un important trasbals per a moltes entitats, sobretot en un moment de crisi en què no és fàcil obrir noves vies d'ingressos.

Les caixes han aportat durant molt temps i durant molts anys al voltant d'un 30 per cent dels seus beneficis, i això eren molts diners, ja sabem que probablement aquestes xifres no tornaran, però hem de salvaguardar-les dintre de les nostres possibilitats. Ja s'ha dit aquí: 2010, 482 milions d'euros; 2011, 450 milions d'euros, perquè ja hi hem perdut prou fins ara, i en aquesta bugada ja hem perdut massa llençols com a mínim intentem salvaguardar les fundacions de les caixes catalanes que de forma obligatòria, perquè han perdut el control i la seva condició d'entitats de crèdit, o de forma voluntària, acordin la segregació de les seves activitats financeres amb les beneficisocials.

I entrant en les caixes catalanes que s'hauran de reconvertir, podríem dividir-les en dos tipus: per una banda tenim les que són participades pel FROB, i en aquest cas estem parlant d'Unnim i estem parlant de la Fundació Catalunya Caixa –per tant, aquí Fundació Caixa Terrassa, Caixa Sabadell, Fundació Caixa Manlleu i la Fundació Catalunya Caixa–; i, per altra banda, les que estan o les que es van acollir al sistema SIP, aquest sistema institucional de protecció de transformació voluntària, i aquí tindríem Caixa Penedès i teníem Caixa Laietana, que va anar a Bankia i ara ja està participada pel FROB, per tant, hauria d'anar en el primer tipus.

S'ha parlat de quin seria el nom, que haurà d'incloure el terme «antiga caixa»; s'ha dit que el Govern es registrarà per la Llei catalana de fundacions i que el patronat i el director general de la fundació seran els elements principals de l'entitat; que el director general, que serà elegit pel patronat, tindrà veu però no tindrà vot i no podrà ser patró fins al cap de dos anys d'haver tingut el seu cessament. S'ha parlat dels patrons, vint patrons, amb un màxim de cinc d'entitats fundadores o vinculades anteriors; també amb un màxim de cinc dels patrons procedents d'entitats privades que aportin recursos, i també cinc de les personalitats de prestigi elegides per la resta de patrons per la seva significació social, i un màxim de deu patrons representats per entitats amb activitats similars a la fundació; això vol dir reforçar precisament el coneixement d'aquesta activitat. Per tant, una característica molt important, i que penso que no ens pot passar per alt és que aquestes fundacions, bàsicament, tots els seus patrons seran privats, com a mínim en un 75 per cent.

La supervisió, una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, estatutàriament, a través de dos departaments, el de Justícia, per una banda, en allò que afecti la legislació civil, i el d'Economia per a tot el que afecti l'activitat i el pressupost. I el règim, molt important: aquestes fundacions centraran la seva activitat en l'atenció al desenvolupament de les seves finalitats socials, aquest serà el seu objecte, i haurà de destinar a aquesta finalitat al resultat de tot el que siguin els seus fons, les seves participacions i les inversions que integrin el seu patrimoni, i tot sota l'autorització, supervisió i control del Govern de la Generalitat de Catalunya, per tant, del Govern del nostre país.

I tot això s'ha fet de forma ràpida i urgent, sobretot per dues raons. Perquè s'ha de preservar i sostenir l'obra social i cultural de les antigues caixes catalanes. I això no era possible sense tenir un marc legal i un calendari que prioritzés la integració en les fundacions de la societat civil, perquè el futur passa per la iniciativa privada, «volta el món i torna al Born», per tant, tornem a l'inici, a la iniciativa privada. Perquè aquesta és la primera part, també, però hi haurà d'haver una segona part, hi haurà d'haver una segona part que haurà de promoure el Govern i que haurà de legislar una nova llei sobre el mecenatge i sobre mesures fiscals que puguin incentivar l'aportació de recursos en aquestes fundacions, i això passa per implicar altra vegada el que ja hem dit: més iniciativa privada i més a la societat civil.

Aquí s'ha parlat de desnonaments, s'ha parlat de preferents, s'ha parlat... Penso que no, que aquesta és una altra discussió, no té res a veure amb les preferents, ni amb els desnonaments, respecte del que estem parlant, estem parlant de l'obra social de les caixes, purament i simplement, i la urgència, per si algun diputat no ho sap, doncs, ve determinada per la simplicitat del projecte i regulat en el *Reglament* del Parlament de Catalunya. Ho dic per si algú no ho coneix.

I per últim, i per acabar, tenint en compte..., i reiterar que el servei social i cultural que ha fet l'obra social de les caixes a Catalunya, i deixi'm posar alguns exemples, des de l'ajut més insignificant per fer un concert, per a la

festa major de qualsevol dels nostres pobles, per al casal d'avis o per a la residència de la gent gran, per als centres de disminuïts psíquics o físics, per preservar espais naturals, per a qualsevol petit concurs de pintura o per preservar monuments que fa més de deu segles van ser construïts o per crear una fundació de nutrició, com pot ser Alcía, o per conservar i preservar les caves del Penedès, o per fer arribar a tothom Gaudí, com pot ser la Pedrera.

Per tot això i per moltes coses més, jo voldria demanar el vot favorable a aquest projecte de llei administrant el calendari en les entitats, demanen la urgència per escriure el seu futur.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març, ha estat aprovat per 113 vots a favor i 15 en contra.

Proposició de llei

de la renda mínima d'inserció (debat de totalitat)
(tram. 202-00081/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de la renda mínima d'inserció. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Eva Granados, en nom del Grup Parlamentari Socialista. (*Remor de veus.*) Un moment, senyora diputada, que acabin de sortir els senyors diputats i les senyores diputades i pugui parlar amb tranquil·litat i silenci. (*Pausa.*) Si us plau..., senyora Granados, ja pot començar.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, senyors i senyores diputats...

La presidenta

Un moment, un moment... (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, senyors diputats... (*Pausa.*)

Senyora Granados, ja pot començar.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Salutava la vicepresidenta del Govern, els consellers, els senyors i les senyores diputades i també les persones convidades que han volgut assistir al debat d'aquesta proposició de llei del Grup Parlamentari Socialista.

El Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta Proposició de Llei de la nova renda mínima d'inserció perquè volem recuperar un dret de ciutadania, i també perquè volem posar al centre del debat polític el que ja és en el centre del debat social, que és l'atur i les respostes que donem a les persones que no troben feina i que tampoc arriben a final de mes.

L'atur, aquest és el primer problema, el més greu del nostre país. L'EPA del primer trimestre del 2012 estima que a Catalunya hi ha 836.900 persones a l'atur; aquesta és la xifra d'atur més elevada de la sèrie històrica disponible. Només aquesta dada, aquesta dada de persones que busquen feina i no la troben, hauria de clarificar quines haurien de ser les prioritats de l'acció política, més enllà dels models de país, més enllà dels models de societat que cada força política d'aquest Parlament representem. El nombre de llars catalanes que tenen tots els membres a l'atur en aquests moments són 243.900; aquesta dada s'ha quadruplicat des de l'any 2008. La taxa de cobertura de les prestacions d'atur només en el darrer any ha disminuït més de set punts i s'ha situat en el 67,9 per cent.

Més enllà del debat, de l'important debat de la reactivació econòmica i de la reforma fiscal i financera que necessitem per sortir d'aquesta situació, és evident que els poders públics hem de treballar perquè cap ciutadà que es troba en una situació de necessitat i pobresa deixi d'estar-ho al més aviat possible, i ho hem de fer a partir de la inserció laboral i de la inclusió social. Però, malauradament, el Govern de Catalunya i també el d'Espanya treballen junts en el sentit contrari a aquest objectiu de generar ocupació.

La proposició que avui presentem des del Grup Parlamentari Socialista vol posar de relleu el dèficit social en què viu el nostre país, en polítiques socials per sota de la mitjana del Govern d'Espanya, de la despesa espanyola, i la mitjana també de la Unió Europea; i volem oferir la nostra alternativa. Proposem un text, una proposició de Llei que volem treballar, volem discutir-la i volem també que l'esmenin per poder fer un text de tots i consensuat.

Nosaltres també volem posar en valor el nostre Estatut. Amb aquesta proposició de Llei hem pretès desenvolupar l'article 24.3, fer possible el seu exercici, perquè volem dignificar la situació dels ciutadans més vulnerables de la nostra societat. Recordem que l'article 24.3 de l'Estatut estableix que les persones o les famílies que es troben en una situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els asseguri els mínims d'una vida digna.

El Grup Parlamentari Socialista vol posar fi a una injustícia que va començar a l'agost del 2011 i que ha suposat que Convergència i Unió hagi deixat a l'estacada els catalans més necessitats. El Govern va generar un problema, i aquest problema ha anat agreujant-se. Avui, un any més tard –ho diu ECAS, ho diu la taula del tercer sector, ho diu la Creu Roja, ho diu Càritas–, el que tenim és que ha crescut la desigualtat al nostre país. A més, la mala gestió del Govern de Convergència fa que s'amunteguin els expedients de persones valorades positivament i que no els donen respostes. El Govern està girant la mirada a aquests expedients.

Des del Grup Parlamentari Socialista ens plantejem la proposició de Llei en base a tres principis que per a nosaltres són fonamentals. En primer lloc, la redistribució de la riquesa, la solidaritat, que l'han de garantir els poders públics. En segon lloc, la inserció laboral; entenem que els recursos dedicats a aquesta política pública són una inversió en la capacitat de les persones per treballar, són una inversió en capital humà. I, per últim, la garantia de la cohesió social; crec que és l'objectiu que ha de regir l'acció pública com a vertebració social i també per a l'extensió dels drets socials; la justícia social, en un moment en què la fractura està al girar la cantonada.

Tots coneixem la crònica del darrer any: el caos de l'agost, l'acusació de frau massiu mai documentat, la convocatòria de la Diputació Permanent i les compareixences a la Comissió de Benestar Social i Família, on hi va haver una exigència de totes les entitats socials, dels professionals, dels sindicats, d'entitats religioses, del Síndic de Greuges, del Consell de Garanties Estatutàries, demanant canvis en aquesta normativa. Molta activitat, molta iniciativa parlamentària per part de tots els grups de l'oposició, fins i tot resolució del Parlament instant a la reforma d'enguany. I avui el Grup Parlamentari Socialista presentem aquesta proposició de Llei.

I avui la pregunta que ens fem és de fons, no és de formes. La pregunta que ens fem és: senyors i senyores diputades, on estem disposats a posar els límits a les retallades? Fins on podem arribar? És evident que hi ha crisi, és evident que calen polítiques d'austeritat, però també és evident que volem preservar el nostre model social. O no? Què ha fet, què fa i què pensa fer el Govern amb els catalans que ja no tenen res? Quina és la resposta a aquesta pregunta? Nosaltres oferim obrir el procés de reforma de la renda mínima en aquest Parlament. On estan disposats vostès a posar el límit a les retallades? És evident que la renda mínima necessitava una reforma; ja ho dèiem l'any 2010 i així es va pactar en un document amb sindicats, Govern, entitats municipalistes i entitats socials. Cap, cap estudi encarregat diu que s'hagi de suprimir el caràcter de dret subjectiu. Ningú, enlloc, ha dit que el que és pobre es quedi sense la renda mínima d'inserció. Tots els estudis i tots els balanços del programa valoren positivament el programa i el grau d'inserció. Ara també hi ha un crit unànim de reforma per arreglar la destrossa de l'any passat, i aquí està la proposta del Grup Parlamentari Socialista.

En la proposició que els presento hem traslladat moltes de les propostes de les entitats socials. El principi de solidaritat, és a dir, la garantia dels poders públics sobre les situacions de necessitat –tornem al dret subjectiu. La importància del treball en prevenció; saber que mentre hi ha un pla individual d'acompanyament hi ha uns ingressos mínims és un instrument de treball preventiu que sempre és més sostenible econòmicament i socialment. El treball amb els beneficiaris més enllà de la prestació i, per tant, la centralitat de la inclusió activa a través de la inserció laboral. Amb quin objectiu? L'autonomia de la persona. I també la millora de la col·laboració interadministrativa; s'ha de col·laborar més i millor: el món local, els departaments de la Generalitat i les entitats socials. En definitiva,

tothom està parlant d'una reforma i no d'una retallada, que és el que en aquests moments pateix la renda mínima d'inserció: un desmantellament d'un dret ciutadà que volem arreglar amb aquesta proposició de llei.

I què pretén el Grup Parlamentari Socialista? Doncs, pretenem debatre i volem consensuar. La nostra proposició de llei neix del treball del grup parlamentari, de les propostes dels professionals, dels serveis socials, d'Ocupació, d'entitats, de sindicats, de col·legis professionals. Hem fet jornades de debat i d'anàlisi. I ara volem que aquí s'iniciï el camí, al Parlament, que tots els grups parlamentaris acordem quina renda mínima necessita el nostre país.

També amb aquesta presentació d'aquesta proposició volem donar confiança, confiança als que l'han perdut; als professionals, que van ser acusats de col·laboradors necessaris del frau; als municipis i a les entitats socials, que estan a peu d'obra i que estan pagant i treballant amb aquestes persones que ja no els queda res; als usuaris de la renda mínima també els volem retornar la confiança perquè se senten abandonats, i a la ciutadania. La ciutadania de Catalunya ha de saber que el nostre país té una cordada, que si algú cau, entre tots el tornarem a aixecar i tornarem caminant tots junts. És evident que volem sortir de la crisi tots junts, i amb la reforma de la renda mínima que s'ha produït en aquest Parlament no és possible.

Quin objectiu ens plantejem amb aquesta reforma de la renda mínima? Dignificar les persones; aquest és l'objectiu del Grup Parlamentari Socialista, dignificar les persones amb dificultats garantint una renda de subsistència per a aquells que la necessitin, retornant-li el valor del dret subjectiu. Volem parlar de justícia social, no de caritat ni d'almoïna. Així ho diu la Carta social europea, així ho diu el nostre Estatut d'autonomia i així ho practiquen els països del nostre entorn.

Sabem tots, si fem una mirada ràpida a l'evolució del programa, que va néixer el 97..., –ho hem dit moltes vegades des d'aquest faristol– va ser un acord de país, va néixer amb els principis d'igualtat, de solidaritat i de subsidiarietat. Era un dret de caràcter universal garantit pels serveis socials de responsabilitat pública. La seva finalitat era prestar el suport adequat a totes les persones que els calgués, per atendre les necessitats bàsiques per viure en societat. La crisi econòmica va incrementar de manera extraordinària el nombre de sol·licitants de la renda mínima d'inserció a mesura que es produïa una degradació de la situació al mercat laboral, especialment a partir del 2008. El creixement d'usuaris no mostra un problema del programa, el que mostra és la dramàtica situació del nostre mercat laboral, incapaç de proporcionar ocupació a persones amb pocs o amb cap problema d'ocupabilitat i que, un cop esgotades les prestacions contributives i els subsidis per desocupació, van trobar en la renda mínima el sistema de protecció econòmica davant una situació d'atur de llarga durada.

És la crisi excepcional en la qual es troba avui l'economia catalana, en la mesura que forma part de l'economia espanyola i europea i mundial, la que fa créixer els usuaris, no la incompetència dels professionals dels serveis socials. Els recordo –els vull recordar– que totes

les reformes de la renda mínima fins a l'arribada al poder de Convergència i Unió van ser sempre consensuades. El creixement dels usuaris és la prova de la capacitat de la renda mínima per actuar com a última xarxa de protecció social que impedeix la caiguda de persones en una situació de pobresa. Això ha estat així fins l'any passat.

El Govern de la Generalitat, el 2011, va decidir que la renda mínima formava part de les retallades, i així, en el darrer any, s'han produït dues reformes legals que comporten que la renda mínima ja no sigui una acció de solidaritat de caràcter universal, que ja no sigui una prestació que dona servei integral perquè les persones puguin assolir la seva plena autonomia personal, familiar, econòmica i social. També s'ha retallat i limitat el nombre d'usuaris de la prestació, igual que s'ha retallat el pressupost destinat a aquesta ajuda. La renda mínima havia de ser reformada, així es va acordar per part del Govern de la Generalitat, els agents econòmics i socials i entitats municipalistes. El document de propostes de reforma ha estat la base de la proposició de llei que el Grup Parlamentari Socialista presentem avui.

Quina és la situació actual? Després de les modificacions en les dues lleis de mesures financeres, el que tenim és l'evidència del creixement de la desigualtat i l'exclusió al nostre país? Quantes declaracions d'entitats socials, quantes mocions municipals, quantes resolucions i mocions del Parlament, quants informes del Síndic de Greuges, quants dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries calen per endegar el procés? A hores d'ara tenim al pressupost de la Generalitat, el 2012, una partida de 100 milions d'euros per a la renda mínima; això és una retallada del 41 per cent. El pressupost de la Generalitat el 2012 només preveu divuit mil perceptors de la renda mínima, és a dir, se n'han d'expulsar setze mil i s'ha de tancar l'entrada a tots aquells que ho necessiten.

El caos en la gestió va tenir lloc fa gairebé un any; ara, a més, tenim el col·lapse per la paràlisi de l'execució d'expedients, més de 10.500 que esperen la resolució del Govern. És el col·lapse administratiu més important i amb més conseqüències a tota l'administració catalana, igual que els informes del Síndic de Greuges.

Durant el darrer any, el Grup Parlamentari Socialista ha estat molt actiu en l'activitat parlamentària de control al Govern, de denúncia i proposta sobre la renda mínima. Avui els presentem aquesta proposició de la nova llei de la renda mínima perquè creiem que cal fer una reforma dialogada, una reforma pactada entre tots. Presentem una alternativa necessària i una alternativa possible, volem que es clarifiquin quins tipus d'instruments i amb quines garanties han de ser el millor per afrontar aquesta situació que tenim. I, en síntesi, el que proposem és desplegar l'article 24.3 de l'Estatut, com els he dit, per recuperar el caràcter universal. Volem donar centralitat al Pla d'inserció, al Pla individual d'inserció sociolaboral; entenem que hi ha d'haver un protagonisme de les polítiques actives d'ocupació.

Amb relació a les persones destinatàries, no volem discriminar per l'origen de la pobresa. I, per tant, aquelles

persones que han esgotat la seva prestació d'atur, la del seu subsidi, han de poder tenir dret a accedir a una renda mínima d'inserció.

Actualitzem també el concepte de nucli familiar establert en el llibre segon del Codi civil de Catalunya, i, per tant, també el concepte de famílies reconstituïdes apareix en aquesta reforma de la renda mínima d'inserció. També, no volem estigmatitzar i no volem compartimentar; per tant, el que fem és parlar de plans individuals laborals, socials o sociolaborals, per tant, no segmentarem les persones que estan dins de la renda mínima. I, pel que fa a la gestió, el que demanem és que el silenci sigui positiu, mai negatiu, que es suprimeixi el límit de pròrroga de les seixanta mensualitats i que la suspensió o l'extinció del pagament no impliqui necessàriament el mateix efecte en les altres actuacions.

Aquesta és la proposta del Grup Parlamentari Socialista, volem una renda mínima que recuperi el paper central en l'ocupació i en la inserció laboral i que sigui un instrument potent de lluita contra la pobresa. La nostra línia vermella és que qui tingui dret cobri i s'ajudi a inserir.

El nostre objectiu és recuperar la confiança i l'acord, i la nostra voluntat és que passi el debat parlamentari i que recuperem el consens.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, consellers, una salutació també als que ens acompanyen de les diferents entitats per escoltar, doncs, aquesta iniciativa, no?

Abans d'entrar estrictament a la discussió d'aquesta, a la bondat o no de la proposició de llei de la renda mínima d'inserció plantejada pel PSC, a nosaltres sí que ens agradaria també fer un històric, perquè sembla, com a mínim, que és esbiaixat el que ens han explicat vostès. És esbiaixat perquè tot això neix, doncs, l'any 89 a través d'una resolució del Parlament. L'any 90 hi ha un decret, un decret que és l'origen de la Llei de la renda mínima d'inserció, que s'aprova l'any 97, que s'aprova en aquest Parlament i que estableix un pla interdepartamental. Un pla interdepartamental amb unes funcions o amb un objectiu molt clar, que és un projecte de país, de lluita contra la pobresa i l'exclusió social. I aquí es dona un paper rellevant a la iniciativa privada a través, doncs, del tercer sector amb la seva homologació, i un paper molt destacat dels ajuntaments a través dels serveis socials bàsics.

La renda mínima, doncs, és, en origen, un incentiu per a la promoció personal i familiar, per a la reinserció social i laboral. I entenem des de Convergència i Unió que és i ha de seguir sent això. Des d'un principi, és un programa basat en drets i deures, en drets i obligacions, en què es pretenia i es pretén fer una inser-

ció social de les persones i, si és possible, una inserció laboral. Aquest va ser l'element inspirador i, de fet, la PIRMI, que aquest Parlament va tirar endavant, però aquest Parlament, deixem-ho clar, quan hi havien clares majories de Convergència i Unió i, per tant amb la clara voluntat de Convergència i Unió de donar una resposta a les persones.

Però els darrers anys –i això també cal dir-ho, no podem amagar les coses, no? – el programa es va desnaturalitzar; havia perdut la seva eficàcia en la lluita contra l'exclusió social i la pobresa i, de fet, tant era així que la PIRMI, doncs, va dir que havia de ser una política activa, havia passat de ser unes polítiques actives a una política passiva. I, per tant, va esdevenir pràcticament una paga per a les persones sense feina en comptes d'un programa d'inclusió social i laboral. I, per tant, es passava al que era una cronificació i no a sortir de la mateixa PIRMI, per tant, a un fracàs del mateix sistema. No podíem, des del nostre punt de vista, que això fos una paga, un subsidi només, sinó que havia de ser un subsidi per facilitar la promoció personal i familiar i, per tant, la inserció social i laboral de les persones. Hi havia una clara desnaturalització del programa.

Vostès no varen afrontar, quan era fàcil fer-ho –i que és quan hi ha una situació de bonança econòmica, en moments de bonança econòmica és quan s'han de fer els canvis profunds, si és que es creu així–, malgrat que sabien que això s'havia derivat, que això vostès mateixos, en l'Acord estratègic 2005-2007, manifestaven que aquell any 2005 i comptant amb la participació dels agents socials es procediria a redissenyar la PIRMI per tal d'adaptar-la al nou mapa d'exclusió social a Catalunya, però res d'això van fer. I tant va ser així que al nou Pla estratègic del 2008 al 2011 vostès tornaven a plantejar que era necessari fer, doncs, una redimensió, un canvi del que era la renda mínima d'inserció per tal d'adaptar-la a quin era el seu objectiu.

Però el 2005 ho plantejaven, el 2009 hi havia, doncs, aquesta voluntat, però no van haver-hi les conclusions fins al setembre del 2010, en què en el vintè aniversari de la renda mínima d'inserció vostès varen fer aquelles conclusions en aquelles jornades impulsades per la Generalitat i, per tant, també amb el suport de la Generalitat –que ja sé que s'ho saben, però jo els ho tornaré a llegir perquè és important no caure en els errors que vostès mateixos reconeixien en el seu moment–, i deien: «Hi ha un notable augment dels perfils laborals sense problemàtica social. Cal racionalitzar les prestacions, cal recuperar el treball social, l'assistència i l'acompanyament, cal un control d'ofertes de treball rebutjades, cal una limitació temporal de la prestació.» Això ho deien vostès, una limitació temporal de la prestació. «En alguns casos» –deien– «la renda mínima es converteix en complement de l'economia submergida. Alguns han fet de la prestació la seva forma de vida, la pensió es considera vitalícia; el cobrament de la prestació disminueix la motivació per treballar.» Per tant, vostès mateixos estaven dient que havia derivat d'una forma que era necessari canviar-ho per tal de tornar a aquells orígens i, per tant, aconseguir que la PIRMI facilités la reinserció social i laboral. Les seves conclusions vostès no les van dur a la pràctica i aquesta és una realitat.

Ens trobem..., i vostè ha començat dient que ens trobem en una època de crisi i que cal resoldre l'atur. La PIRMI no és per resoldre l'atur, i això ho saben perfectament. Si el seu plantejament és aquest, és absolutament erroni. La resposta..., cal una resposta a les persones, una resposta a les persones que ho necessiten, és evident, i això és bàsic, però la resposta a l'atur que vostè ha accentuat d'aquesta manera a l'hora de parlar del perquè de la PIRMI, és evident que no li correspon a la PIRMI fer aquesta resposta. L'eix principal són les persones i cal veure des d'on es dona la millor resposta, cal veure en cada situació des d'on es dona la millor resposta. I no ens enganyem –no ens enganyem–, quan va arribar la crisi, l'eina de la PIRMI no estava en la millor situació. I és cert el que vostè posa en la seva mateixa iniciativa, que és que la PIRMI ha acabat sent aquell calaix de sastre on tothom mira de trobar-hi una solució quan està a l'atur, però aquesta no és la funció de la PIRMI.

Si els sembla, deixem el passat –passat també immediat– i mirem d'analitzar amb més tranquil·litat la resposta que vostès volen donar a través d'aquesta PIRMI. Diuen que és per millorar-ne l'eina, no? I vostès diuen que, per una banda, volen mantenir la filosofia i, per tant, un programa basat en drets i en obligacions, i, per tant, es tracta de donar una resposta a uns perfils determinats i amb un objectiu molt clar, que és aconseguir la inserció d'aquestes persones, inserció social i, si és possible, laboral.

I bé, vostès defineixen en la seva proposta tot un altre objectiu que no és precisament el que li correspon a la PIRMI, no és per resoldre, no és per donar una resposta a donar..., no és per donar les polítiques passives d'ocupació, la PIRMI, no és per donar un Prodi o un Prepara, aquest és un altre element. Les polítiques passives d'ocupació li corresponen, com vostès bé saben, al Govern central.

Si el PIRMI el volem convertir en la darrera xarxa dels desocupats, matarem pròpiament el que és la PIRMI. I això seria un error, perquè transformarem una cosa que tenia un sentit i una funció molt determinada per passar a ser una altra cosa. I, a més a més, vostès saben que en aquest àmbit no en som competents. Però, més enllà de la competència, que vostès saben –hi insisteixo– que no la tenim, vostès saben que el seu plantejament el que seria més greu és que no tenim els recursos. I, per tant, amb els seu plantejament... –més enllà de no donar resposta al que estrictament, hi insisteixo, doncs, és la PIRMI–, és necessari poder donar una resposta sabent que es disposa dels recursos per fer polítiques, hi insisteixo, que siguin reals. Perquè, si no, les lleis acaben sent un engany, es genera la gran expectativa, però si aquesta no es pot aconseguir, el que passa és que es genera, doncs, una frustració en les persones.

Segurament, per això vostès fan aquesta iniciativa, perquè són mestres a generar aquestes expectatives, grans expectatives que ho resoldrem tot i, a l'hora de la veritat, no posar-hi els recursos per donar-hi la resposta. Això és el que van fer amb la Llei de la dependència –això és el que van fer, en el seu moment, amb la Llei de la dependència–, generant una expectativa fantàstica per a tota la gent que ho requeria, però, a l'hora de la

veritat, no posant-hi els recursos necessaris per donar les respostes a la gent que ho necessitava.

Si una cosa és segur que no podem fer és, precisament, fer això: prometre l'impossible per no dur-ho a terme. Això sí, potser quedaran molt satisfets i molt contents, perquè, doncs, es genera una expectativa positiva, però, a l'hora de la veritat, no serem capaços de poder-ho aconseguir.

Per tant, nosaltres no podem estar d'acord amb tal com està plantejada, en aquests moments, la seva iniciativa. En primer lloc, per un tema estrictament del que són les competències. Vostè, a més a més, és que ha estat tan clara quan s'ha exposat..., dient que era el que havia de donar la resposta a l'atur; i això vostè sap perfectament que no és així: les polítiques passives d'ocupació corresponen a l'Estat i les polítiques actives d'ocupació sí que al Govern de Catalunya, en un altre àmbit.

Per tant, en aquest sentit, doncs, vostès el que volen era transformar-ho en una mera prestació econòmica, fugint, doncs, de les conclusions del Govern del tripartit, fugint de les seves pròpies conclusions i fugint també de les conclusions que han fet altres organitzacions, no?, com..., vostè citava ECAS i a mi m'ha agradat també poder-ne fer el seguiment. I ells deien: «El concepte de PIRMI està ben plantejat» –«està ben plantejat», deien– «i continua sent un recurs vàlid.» Segueixen dient: «L'enfocament integral no s'ha de focalitzar tot en el PIRMI, sinó establir vincles entre la pobresa i altres factors d'exclusió social per tractar tota la casuística. El PIRMI s'ha convertit en el calaix de sastre» –i dic «de contenció»– «perquè no hi ha res més», i aquest és el problema, que cal donar resposta des d'allà on cal donar-la. I, per tant, escolti'm, cal activar els àmbits en els quals cal i tenen les competències per fer-ho.

Segueix dient ECAS: «La inserció no ha de ser només laboral sinó també social, i aquesta és la base principal.» Per tant, en aquest sentit, escolti'm, si estiguéssim d'acord en la filosofia –que no hi estem, hi insisteixo, perquè vostè ho ha plantejat d'una forma estrictament laboral i, precisament, la vessant principal és en la social, si és que n'hem de posar una de principal–, d'on pensem treure els diners? Perquè, és clar, això no ho diuen; i la proposta responsable ha de saber, ha de comptar amb la quantitat de diners per donar resposta al que planteja.

Perquè, miri, hi ha un mínim que se'n diu «prudència» –un mínim que se'n diu «prudència»– i, en aquest cas, vostès no és que no compleixin aquest mínim de prudència, sinó que, estrictament, tal com vostès ho plantejen, és un engany; un engany, perquè saben perfectament, i ens ho deia, que això, com a mínim, porta a multiplicar per tres el que, en aquests moments, hi ha destinat a aquest àmbit, no? I, escolti'm, doncs, un, quan pren aquests compromisos o té aquestes voluntats, ha de saber d'on treu els recursos –ha de saber d'on treu els recursos– i vostès, aquí, en cap moment no ho han plantejat, no? I aquest és un tema bàsic, perquè, si no, ens farien, doncs, entrar en un àmbit que..., sincerament, no volem caure en el que podria ser la possibilitat d'un engany, hauríem de transformar moltíssim aquesta iniciativa perquè verdaderament fos viable.

I aquest Parlament, al juny del 2012, va aprovar una moició, a iniciativa d'Esquerra Republicana, en la qual instava el Govern –mandatava, de fet, el Govern– a reformar la normativa que regula el programa de la PIRMI; i el Govern això ho farà, lògicament, i ho farà abans d'acabar aquest any 2012, perquè a l'any 2013 sigui ja una realitat.

Per tant, entenem que, amb un mandat aprovat al juny del 2012, que mandatava, hi insisteixo, el Govern a canviar, doncs, aquesta PIRMI, això es farà, però s'ha de fer sabent exactament quina és la resposta que es pot donar per no donar, hi insistim, una frustració a les persones, que, al cap i a la fi, la requereixen –una resposta que la requereixen–, i cal veure que l'expectativa donada sigui, doncs, real i no els portem a un engany, com vostès van fer amb la Llei de la dependència.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyora Granados, per a un torn en contra. Quan vulgui.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. No esgotaré el temps, però sí que volia respondre la intervenció de la senyora Borràs, perquè ha fet servir, doncs, en la seva intervenció la paraula «engany» tot sovint, i a mi m'agradaria donar lectura del programa electoral de Convergència i Unió, i veure on està l'engany.

En el capítol on parla de la renda mínima i parla del benestar social i família, el programa electoral de Convergència diu: «Tots els catalans i totes les catalanes han de viure amb la tranquil·litat de saber que el seu país mai no els girarà l'esquena, que mai no s'oblidarà de ningú i que sempre podran comptar, com a mínim, amb una última xarxa de seguretat.»

Senyora Borràs, jo no sé, quan parlem d'«engany», a què s'està referint; potser s'està referint al seu programa electoral i de quina manera van anar vostès a les eleccions –amb quines promeses– i quines són les polítiques que estan practicant.

Quan parlen de «recursos econòmics», li ho he dit en la meua intervenció: austeritat, sí; rigor, sí; però vostès és que no poden dir que manquen recursos, quan estan eliminant impostos a les famílies més riques d'aquest país i, en el mateix exercici pressupostari, estan traient la renda mínima d'inserció a les persones més necessitades; i no poden parlar que manquen recursos, quan recolzen amnisties fiscals, la gent que genera frau en aquest país; i, per tant, vostès són febles amb els poderosos i després treuen el puny de ferro amb els febles. Nosaltres el que els demanem és que demanin més a qui més té i a aquells que no tenen, doncs, que els dediquin part dels ingressos públics.

I tornem a estar en el mateix, eh? El fons és si vostès tenen límit en les retallades; el Grup Parlamentari Socialista sí, i aquesta és la substància d'aquesta proposta de resolució.

I, per últim, tenim competències exclusives en polítiques socials. L'Estatut d'autonomia, a l'article 24.3...,

no se'l senten seu? Si se'l senten seu, haurien de veure que aquest desplegament d'aquesta renda mínima d'inserció..., tenim competències plenes.

Parlar de les persones que estan a l'atur vol dir que tenen necessitat d'itineraris d'inserció sociolaboral i, per tant, necessitem la renda mínima d'inserció, entenem, tal com l'hem proposat nosaltres.

I després, jo crec que no està bé això de tergiversar els documents de les entitats socials. Quan ECAS diu que no hi ha res més, és perquè vostès no han fet res; el que han fet és retallar la renda mínima d'inserció i no han ofert res a les persones que els han deixat fora del programa.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, el Partit Socialista ens presenta avui una proposició de llei que té per objectiu regular la renda mínima d'inserció garantida pel sistema de serveis socials de responsabilitat pública.

Entenem que ja hi ha una legislació que marca l'itinerari per a prestar el suport adequat a totes les persones que els calgui per a atendre les necessitats bàsiques per viure, amb els recursos convenients per a mantenir-se i, sobretot, per a afavorir-ne la inserció laboral i/o social. Ho repeteixo: ja hi ha una legislació. Concretament, la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció; l'article 62 de la Llei 7/2011, de mesures fiscals i financeres, o l'últim Decret 384/2011, de desplegament de la llei de l'any 97; un decret del 30 d'agost de l'any passat que creiem que ha estat el detonant que..., –no solament els grups polítics d'aquesta cambra, sinó també les diferents entitats socials i, especialment, aquelles que tracten amb persones amb menys recursos– ho repeteixo, el detonant que ha provocat una reacció contundent envers l'actual model de la PIRMI.

Des de llavors, i al llarg de tot el curs parlamentari, hem estat qüestionant l'actual model, des de la Comissió de Benestar i Família, com de la d'Empresa i Ocupació, així com en sessió plenària a través de diferents interpellacions i mocions.

Per tant, crec que ens queda clar que és una qüestió que ens preocupa a tots –polítics i entitats– i no menys clar tenim que alguna cosa grinyola en l'actual model de la renda mínima d'inserció, i penso que, en aquest sentit, ja seria hora que el Govern agafés el bou per les banyes i s'hi posés seriosament.

Defugint d'estudi no solucionarem el problema, ans el contrari; i, com ja s'ha demostrat, s'agreuja cada dia que passa.

Crec que no descobriré res de nou, tenint en compte el discurs que des del nostre grup parlamentari hem anat fent al llarg d'aquests darrers mesos, on hem repetit que fa falta un canvi a l'hora d'administrar aquest ajut..., que, més enllà de potenciar la vessant econòmica, hem de donar un impuls a la vessant formativa i a la inserció laboral.

I, en aquest sentit, i tal com es preveu en aquesta proposició de llei del Partit Socialista, s'han de posar les bases d'un nou model de la renda mínima d'inserció, un model que doni resposta a l'actual situació de crisi econòmica, que ha provocat un increment de beneficiaris i un increment de sol·licitants d'aquest ajut. Entre tots –entre tots– crec que hem d'aconseguir l'objectiu primordial per al qual fou creada, i que no va ser sinó el de la inserció al món laboral.

Veiem que aquesta proposició de llei que avui estem debatent té molt en compte aquest aspecte, que, ho repeteixo, és fonamental. Per a nosaltres, aprofundir en els plans individuals d'inserció laboral i social és molt important, és una fórmula que permet fixar l'itinerari d'inserció més adient per a aconseguir, sempre que sigui possible, l'entrada al món laboral.

La proposta del Partit Socialista contempla que l'incompliment reiterat per part de la persona titular del programa establert pel Pla individual d'inserció laboral i social podria provocar inclús la pèrdua de la prestació econòmica corresponent, un fet que ens congratula, perquè estem farts de veure-ho i no podem permetre que a Catalunya es visqui de les subvencions i dels subsidis.

Un fet que l'actual Govern no té massa clar, i aquí m'agradaria fer un breu parèntesi, per tal que tothom, que tots els catalans coneguïn el malbaratament dels recursos que des del Departament de Presidència s'ha fet a través de subvencions durant l'any 2011. A tall d'exemple, n'anomenaré algunes, però vull adreçar els catalans que consultin –per internet ho poden fer– el document oficial de la Generalitat de Catalunya que contempla la resolució del Departament de Presidència 12-15/2012, i podran veure el llistat de subvencions que prioritza les entitats de caire identitari per sobre de les de caire social.

Només uns exemples: Òmnium Cultural, 1,4 milions d'euros; Acció Cultural del País Valencià, 552.000 euros; Plataforma per la Llengua - Col·lectiu l'Esbarzer, 419.000 euros; etcètera. Davant aquestes xifres, senyors del Govern, poden donar una explicació a entitats com Càritas, que ha donat menjar a milers de famílies durant aquests darrers mesos?

Però, bé, tancant ja aquest parèntesi i retornant al que ens ocupa, en el nou model de renda mínima d'inserció no podem permetre que el fet de rebre una quantitat *ics*, sense cap tipus d'estímul encaminat a trobar feina a mitjà termini, acabi desmotivant la mateixa persona, que es troba en edat de treballar, i, fins i tot, pot arribar a conformar-se amb la quantitat que rep mensualment a canvi de no fer res.

En definitiva, és necessari millorar l'atenció i el seguiment dels plans individuals de reinserció de la ren-

da mínima, a través de la segmentació del conjunt del perfil dels beneficiaris. Això permetrà una atenció i un seguiment més personalitzat per part dels professionals, i d'aquesta manera es podran atendre millor les necessitats de cada persona. Per això nosaltres som partidaris que el Departament de Benestar i Família faci el seguiment dels perfils més socials, i el d'Empresa i Ocupació, dels perfils més laborals.

Per al Partit Popular català s'han de complir uns mínims per tal de ser beneficiari de la renda mínima, uns mínims que afavoreixin, evidentment, els membres de col·lectius en situació de pobresa o necessitat social, però que alhora evitin que es pugui caure en el frau. Per això entenem que és indispensable, primer, que la persona que podria ser beneficiària d'aquesta renda acreditï una residència continuada a Catalunya; en segon lloc, que la prestació tingui un termini màxim de percepció, i nosaltres proposem un màxim de cinc anys; tercer, que es revisi el seu atorgament de forma anual, i, finalment, que la dotació econòmica sigui menor al salari mínim interprofessional.

Bé. Jo voldria destacar que en el títol de gestió i organització aquesta proposició de llei contempla, doncs, la creació d'una comissió interdepartamental de la renda mínima d'inserció i d'un comitè de seguiment. La primera figura actuaria com a òrgan de direcció i coordinació de les funcions dels departaments competents en matèria d'ocupació i serveis socials; per la seva banda, el comitè de seguiment seria l'òrgan assessor de la comissió. La creació d'aquests mecanismes que en certa manera, doncs, ja funcionen, entenem que no suposarien cap despesa econòmica per part del Govern. Entenem que la comissió podria estar formada per tècnics, funcionaris dels departaments corresponents, mentre que el comitè seria representat per les administracions locals, entitats d'iniciativa social i organitzacions professionals, sindicals, empresarials i cíviques.

Valorem també positivament que aquesta proposta no suposi una despesa econòmica; entenem nosaltres que és així, per molt que Convergència, doncs, pensi el contrari. El que veiem és que vostès en el fons el que no volen és parlar de la PIRMI. D'una altra banda, i davant el moment actual, en què les administracions públiques pateixen una disminució substancial de recursos, la col·laboració entre públic i privat es fa més necessària que mai, i en aquest tema que estem tractant el paper també de l'empresa privada pot ser fonamental a l'hora de contractar persones que són beneficiàries de la PIRMI. És el moment de fer una crida a la solidaritat. No podem basar la lluita contra la pobresa i l'exclusió social només en un model assistencial, com s'havia fet fins ara, sinó en un model amb accions i mesures de caire transversal, i treballar perquè hi participin i s'hi impliquin el nombre màxim d'agents socials.

Bé. Encara que des del Partit Popular el que avui se'ns presenta no ho compartim al cent per cent, no veiem cap motiu per a impedir que aquesta proposta prosperi i la puguem debatre en un espai tranquil buscant el màxim de consens. Votarem, doncs, així, en contra de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Partit de Convergència i Unió, i per una raó molt senzilla: és que nosaltres esperàvem que fos realment el grup que

dóna suport al Govern el que presentés aquesta proposta. Han passat els mesos, i això no ha estat així.

Bé, i aniré també una mica més enllà. Crec que avui el Govern i Convergència i Unió, doncs, impedeixen..., o no entenem per què impedeixen que es pugui debatre aquesta proposició del Grup Socialista. Per tant, remarcar que serà el Partit Popular qui farà possible que prosperi aquesta proposició.

I ara sí, acabo, el nostre grup, al llarg de la seva tramitació, si avui s'aprova aquesta proposició, fins a convertir-se en llei, farà totes les aportacions que cregui necessàries per tal que sigui una llei justa, solidària, sense frau i encaminada, com no pot ser d'una altra manera, a la inserció laboral i social.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, anuncio que el nostre grup votarà a favor d'aquesta proposta de llei de la renda mínima, del PSC. Diré que és un vot a favor, però és un vot a favor –permetin-me l'expressió– crític, eh? –crític. Perquè, malgrat que tenim interès a recuperar el sistema de drets universals que era vigent abans de la reforma aquesta, feta amb nocturnitat i traïdoria, de l'agost del 2011, donar resposta als milers d'aturats que avui dia no tenen cap prestació i han quedat fora de la mateixa renda mínima i acabar amb part de l'ofec que estan patint els nostres ajuntaments amb les partides d'urgències socials, que no paren de créixer, pensem que cal donar un pas més endavant i plantejar el desenvolupament de la renda garantida de ciutadania, en els termes previstos en el nostre Estatut. Senyora Granados, el que vostès proposen, diríem, és una accepció seva sobre l'article de l'Estatut. El que vostè planteja és més aviat una reforma, eh?, de la mateixa renda mínima; de fet, vostè ha fet servir aquesta expressió durant tot el temps.

Amb tot –i per això el vot favorable–, acceptem el tràmit de..., pensem que el tràmit d'aquesta iniciativa serà positiu –ara ja sabem que serà positiu i que es podrà fer; per tant, canvio el terme amb què havia escrit el meu text, perquè, com que no sabíem què faria el Partit Popular fins a darrera hora... Sabem, doncs, que pot ser un bon marc per abordar i debatre la involució que hem patit aquests darrers temps i que va malmetre el consens. I creiem que és molt honest i de bona praxi parlamentària que si vostès, senyors i senyores del PSC, senyora Granados, tenen una proposta que l'han treballada, doncs, provem de fer que es tiri enrere almenys allò que es va fer tan malbé l'estiu passat.

A més a més, això ens permetrà –jo crec que no podem fer una cosa sense l'altra– posar ordre al desgavell provocat i tornar a parlar i interpellar el que va

començar ara farà un any, és a dir, respostes que no tenim. I això crec que abans de posar-nos-hi haurem de tornar-ho a demanar, ja que tinc aquí els dos consellers: quan faran l'exercici de transparència de fer públiques les dades d'evolució del programa? Expedients vigents, els extingits, els pendents de valorar, els pendents de cobrar... Ara per ara, no tenim cap dada pública, ni els faciliten als ajuntaments, aquests desglossaments locals. Si volem saber l'estat de la qüestió de cada municipi, ho hem de mirar municipi per municipi, amb les seves pròpies estadístiques. Quan aclariran què pensem fer amb els expedients pendents de resposta? Els estan aplicant el silenci administratiu negatiu, o simplement els tenen als llimbs? És a dir, què podem fer? Estan considerats denegats? No? És evident que alguns deuen estar denegats, perquè pràcticament no hi ha noves entrades al programa, i això fa que aquest paquet d'expedients pendents no pari de créixer fins als deu mil. Tampoc sabem si és així, però el Govern tampoc ens ho desmenteix. Vostès han..., i estan incomplint compromisos de pagament immediat, i això sí que és greu també; d'expedients ja aprovats amb persones que compleixen els requisits que vostès mateixos van imposar. Quan ho pensen complir? Ens sembla que això ja comença a ser un, diríem, cinisme sense límits i que no es pot apellar al fet que no hi ha recursos, perquè tots sabem que per a altres coses sí que n'hi ha. Després tampoc demanin que confiïn en vostès ni en el sistema, perquè així és impossible.

Per tant, el que entenem és que tot això, senyora Granados, doncs, ens servirà per posar en solfa tot el problema que es va generar. Però el que sí que..., el que considerem és que potser que deixin de parlar tots plegats, també la bancada del Partit Popular, dels possibles fraus com a excusa i de culpabilització de les víctimes, sempre, quan parlem de serveis socials o de prestacions, perquè em sembla que només han trobat irregularitats administratives lleus i que, en tot cas, han de permetre extincions de prestació, com han fet. Però el que queda en l'aire i el que crec que és substantiu és la gran pregunta: què pensem fer, com s'ho faran perquè aquestes famílies puguin sobreviure en el futur? I aquest és el gran paradigma. És a dir, amb tot el que ha fet aquest Govern, encara no ha estat capaç..., i avui la senyora Meritxell Borràs tampoc; més aviat ha tirat pilotes fora, com sempre, dient que l'atur és un problema de l'Estat (*veus de fons*) –sí, vostè ho ha dit avui aquí–, però el que tenim és que cada vegada hi ha més persones excloses i cada vegada més persones amb risc de pobresa. Com pensem garantir la supervivència de les persones que estan ja excloses del sistema? Estan jugant amb foc, i no hi estan donant cap resposta. Els serveis socials municipals estan sols –estan sols. I ells sí que tenien uns serveis d'emergència social que anaven destinats a qüestions com això, d'emergència social, i ells estan palliant tot el que vostès no fan.

Per tant, tots aquests..., amb això podem posar fil a l'agulla; això ens ho permet posar sobre la taula. Però ja plantejem que nosaltres volem anar més enllà, i proposem que aquest procés de reflexió entorn de la garantia d'ingressos mínims es desenvolupi tenint present aquesta proposta de renda garantida de ciutadania.

Crec que hem de parlar de la diferència entre ambdós models, entre el model de renda mínima i el de renda garantida; és important. Jo li diré a la senyora Grana-dos: vostè parla de reforma, i ho ha fet successivament, i nosaltres potser parlem de revolució, una revolució que està a l'Estatut, però és revolucionari, és un canvi de paradigma i és un nou pacte social. La renda mínima s'ha acabat convertint en el salari de la marginalitat, en una mesura per fer més tolerable la pobresa. Així, la renda mínima es dirigeix a sectors ja exclosos, exclosos socialment i laboralment; la renda garantida el que vol és actuar com a preventiu d'aquesta exclusió, consolidant un nou dret: el de no caure-hi, en aquesta exclusió. Alguna cosa que vostès entenen que és fantàsticament normal: caure en l'exclusió comença a ser una cosa normal en els governs de Catalunya i d'Espanya, i no tenen cap consideració ni commiseració.

A la renda mínima, per nosaltres..., i la senyora Borràs ho anava explicant avui fantàsticament bé: proposta de Convergència i Unió, és veritat, és una idea conservadora, però que va estar modulada per sindicats, per entitats i per professionals, però que no va a combatre la pauperització de la nostra societat; la converteix en quelcom acceptable. Per nosaltres això és política palliativa, i no estem en un moment de política palliativa, ja no tenim temps. Necessitem una política que canviï i que transformi, i que afronti la realitat, i que canviï el model. Per tant, la renda garantida entenem que sí que no és una qüestió d'assistència, sinó de dret i de dignitat de l'ésser humà. I –per a qui vulgui contestar-ho– no entenem que tingui efectes negatius sobre el mercat, com també es parla de vegades de la renda mínima –ho ha dit la senyora Borràs avui–, perquè no desmotiva a l'hora de treballar. Tampoc és l'opi del poble, diria jo, eh?, en aquesta línia de culpabilitzar les persones que necessiten subsistir temporalment davant les necessitats més bàsiques.

Busquem que sigui un dret individual, universal i no condicionat –i aquesta és la gran diferència– a processos laborals o socials per accedir a aquesta prestació i per fer front a situacions de necessitat, tot i que ha d'anar acompanyada, òbviament, d'un conjunt de mesures, com la millora dels serveis socials o la promoció de programes d'inserció laboral. Però nosaltres ja no acceptem que la integració al mercat laboral hagi de ser condició prèvia a res, i més en aquests moments en què vostès són incapaços de crear ni un lloc d'ocupació, més aviat són els grans destructors d'ocupació de la pública i de la que no.

Per tant, estem parlant de diferència conceptual i ideològica entre una i altra –la proposta de renda mínima, de la seva reforma–, i estem parlant d'un model que ha d'anar cap a l'emancipació, cap a la igualtat d'oportunitats. I justament –justament– perquè el moment és tan difícil i tan complex. La renda garantida és més necessària que mai, perquè mai –mai– la dignitat i les necessitats dels catalans i les catalanes havien patit tan grau de maltractament –i no parlo de Madrid. Mai, des de casa, s'havia fet tan mal a allò social i a la cohesió social d'aquest país. I això és intolerable.

Per això nosaltres vam registrar una proposta de llei en aquest sentit, i esperem que un dia en aquesta cam-

bra es pugui constituir una comissió d'estudi, com va ser aprovat, per tal de poder, també amb debat, també amb consens, tirar-la, dur-la a terme, endavant. Fins i tot la senyora Fortuny creu que seria una bona idea i que es podria estudiar.

També vull parlar de la Taula del Tercer Sector, i també d'ECAS –que aquí tothom n'ha parlat–, que reclamem que posem en l'agenda política la renda garantida. Per això pensem que la proposició de llei que avui ens presenta el PSC potser no té prou en compte aquesta situació límit que estem vivint.

Jo no cal que repeteixi les dades que ja s'han anat dient, però sí que hi ha una qüestió característica, pròpia de Catalunya, i que no passa enlloc més. Els indicadors de distribució de la renda confirmen que s'obre una escletxa a Catalunya, que no passa en cap altre estat europeu que hagi fet ajustos, i passa aquí. És una escletxa entre assalariats que redueixen el tram mitjà i s'incrementen les famílies que guanyen més i aquelles que guanyen més. Què vol dir això? Que realment no hi ha una política redistributiva i un avenç cap a un model com el que teníem, un model social i de cohesió social, sinó que anem cap a un model social on els drets –ja es veu ben clar– vindran determinats per les rendes de les famílies. Nosaltres volem evitar això, i per això plantejem –i també ho diu ECAS– una renda de subsistència.

I els recursos, senyora Borràs, sí que hi són –sí que hi són. Nosaltres, des del nostre grup, hem proposat una i una altra vegada acabar amb els privilegis per mitjà d'una fiscalitat justa i progressiva i per recuperar impostos que vostès –aquí s'ha dit– han eliminat a les famílies més riques. Aquesta fiscalitat ha de servir...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'acabar...

Laura Massana Mas

Sí, acabo... Ha de servir per no abandonar la ciutadania del país a la seva sort. I per això cal fer efectius aquests anomenats drets de ciutadania.

Necessitem que la crisi econòmica no sigui una excusa. Ho hem d'exigir, que estem davant d'una crisi social que ho fa més necessari que mai, per no posar en perill la cohesió social, que, un cop trencada, senyors de Convergència i Unió, senyors del Partit Popular, serà impossible tornar a restaurar.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta... Senyors consellers, senyores diputades i senyors diputats, mirin, d'aquesta legislatu-

ra, si hi han dos episodis francament molt millorables i que avui ve a tomb de recalcar i de recordar, un va ser que l'inici de la legislatura va ser marcat per la supressió de l'impost de successions, una mesura que beneficiava el 6 per cent de la població catalana més rica, una mesura que podríem dir que, en la cançoneta de les retallades, doncs, desentona, és una nota fora de lloc, gairebé diríem que un gall, no?, perquè és tan contradictòria amb tot el relat! I l'altre, al costat –i el posem al costat perquè un afecta el tram més alt de renda d'aquesta societat i l'altra el tram més baix de renda–, ha estat la reforma que vostès van fer quan van posar –i permetin que ho digui així, perquè em sembla que és la manera més gràfica de descriure-ho– les grapes damunt de la PIRMI, fent un canvi en el sistema de gestió, bastant desastrós quant als resultats, quant a l'eficiència, i bastant opac quant al que va significar.

Quin és el significat de les coses, del tema que estem tractant avui aquí? Doncs, que el sector més fràgil de la societat té pitjors condicions de vida després de la seva reforma de la PIRMI. Quin missatge van fer servir, vostès? El d'estigmatitzar els pobres per fer arrel·lar en l'imaginari col·lectiu que moltes de les persones que demanen aquestes ajudes en realitat estan vinculades a imatges negatives com la delinqüència, com el frau, si més no ni que sigui en grau de temptativa o en grau de potencialitat. I, de fet, el Partit Popular una vegada més ho ha fet servir una altra vegada des d'aquesta tarima. Però vostès van utilitzar aquesta estigmatització com a missatge per fer la reforma.

I quins són els fets que hi han actualment? Doncs, els fets són que el temps d'estada a l'atur augmenta de forma preocupant, que un 31,6 per cent de les persones aturades fa més de dos anys que està a l'atur, o, el que és el mateix, que 221.000 persones, el 20 per cent, d'aquestes, fa entre un i dos anys que també està a l'atur..., un 20 per cent dels aturats fa entre un i dos anys que estan a l'atur, un 31,6 per cent en fa més de dos que estan a l'atur.

I ara em diria la senyora Borràs que per què parlo d'una qüestió laboral si estem parlant de la PIRMI. I aquí és on m'ha despistat, senyora Borràs, vostè i el seu Govern. Perquè, si la PIRMI no té res a veure amb qüestions laborals, per què vostès transfereixen la seva gestió, que abans era un programa compartit entre dos departaments, al Departament d'Empresa i Ocupació? Com és això? Aquí vostès realment fan una acció que és poc comprensible: per una banda, fan una reforma que exclouen les persones que no tenen feina perquè diuen que no tenir feina no és una problemàtica social, i, per l'altra, ho posen a les ordres del departament que s'encarrega d'això i que a més a més l'agost de l'any passat va tenir, doncs, la falta de delicadesa de dir que, ells, la sensibilitat social no era el seu tema, que el seu tema era la inserció laboral.

Vostès van fer una reforma al·ludint a les principals propostes del 2010. I algunes d'aquestes propostes de l'informe 2010 han estat la base argumental també del discurs de Convergència i Unió, que també ens ha despistat en aquest punt. Perquè, si vostè ens diu: «Miri, la PIRMI estava molt bé quan la vam crear nosaltres, després, amb el pas del temps, es va anar fent malbé i s'ha anat distorsionant, i té tota una sèrie de coses que

hauríem de millorar i reformar», caram, doncs, aleshores, estiguin d'acord que obrim una ponència i estudiem com s'ha de reformar la PIRMI.

Amb la proposta que ens posa avui damunt de la taula el Grup Socialista, amb la qual en part estem d'acord i en part no, com tots els grups –com tots els grups–..., però en tot cas és evident que és un tema que vostès mateixos en la seva argumentació han vingut a dir: «No acaba de funcionar, hi han elements a reformar, s'ha de canviar la seva normativa.» Fins i tot temin una moció, com vostè ha recordat, que vam pactar vostè i jo mateix en aquest Parlament per reformar la normativa de la renda mínima d'inserció. Doncs, caram, posem-nos-hi, posem-nos-hi com més aviat millor, perquè la situació és molt crítica. Crítica per a les finances de la Generalitat? I tant que sí! Vostès saben que ens tenen al seu costat en aquest tema, gairebé diria que davant seu, fins i tot. Però crítica sobretot també per a les persones que passen dificultats.

Mirin, tenim una PIRMI amb problemes, una renda mínima d'inserció amb problemes, i hem d'escoltar quins són aquests problemes i els hem d'abordar. I què ens diuen les entitats en informes, en compareixences que han vingut aquí a explicar-nos-ho?

Home, doncs que hi ha un problema de manca de recursos humans dedicats a la gestió del programa; que hi ha un problema de manca d'un seguiment acurat tant per la falta de recursos humans com per la falta de sistemes homogeneïtzats per fer-ho, i que, per tant, al sistema li falta transparència, li falta seguiment.

Que hi ha una escassa definició de les contraprestacions. Per tant, en la nova PIRMI hauríem de ficar molt l'accent en quines contraprestacions demanem als beneficiaris d'aquesta renda mínima d'inserció. I estic segur que aquí hi ha marge per al debat en coses que podríem estar d'acord, però. Per tant, l'important és que tinguem el debat.

Que és veritat que hi ha hagut casos de persones que s'han cronificat en això i que, per tant, hem de veure si els programes d'inserció d'aquestes persones no funcionen prou bé. O que moltes persones desconeixen quin n'és el sentit últim.

O un problema molt agreujat amb la seva gestió el darrer any, que és l'aturada en la tramitació d'expedients, la quantitat d'expedients que estan fent cua, que estan esperant. Miri, aquest matí mateix l'Ajuntament de Granollers –Granollers–, que rep..., té 420 PIRMI, diu que té dos-cents expedients aturats. Si sobre quatre-cents n'hi han dos-cents aturats en aquest moment, imaginin-se si és greu en el conjunt de Catalunya aquest problema. I els dic Granollers perquè ho han dit aquest matí mateix i estic segur que vostès, doncs, també en deuen estar al cas.

Que hem de diferenciar entre els perfils dels usuaris? Hi estem d'acord. I, en canvi, la normativa que tenim no ho permet suficientment. I fer programes adaptats a les diferents circumstàncies? Si hi estem d'acord! Per això creiem que no s'ha de fer només des d'Empresa i Ocupació, sinó que s'ha de fer des d'Empresa i Ocupació i Benestar Social. Per això creiem que hem

de tenir programes molt orientats a persones amb necessitats socials, que quan són ateses només des d'una perspectiva laboral s'està demanant als tècnics d'orientació feina que no és la seva i que no saben fer prou bé, i quan, en canvi, tenim persones on la qüestió és bàsicament laboral, determinats enfocaments no serveixen. Però si volem fer aquesta diversificació, per què no encarem aquesta reforma de la normativa?

Què és el que ens estem trobant al no atendre l'increment de persones demandants? I no només per la retallada que vostès han aplicat a la PIRMI i pel canvi de gestió, de mala gestió, que han fet en aquest canvi de la PIRMI, sinó perquè a més a més coincideix –i aquí és on el Partit Popular ens hauria d'aclarir una mica què és el que pensa fer en aquestes coses– amb la supressió de trenta mil plans d'ocupació, amb la retallada del 56 per cent de les polítiques de lluita contra l'atur, amb la desaparició dels programes Prodi o «Prepara't», que eren programes, sí, de polítiques passives.

Per tant, una de les coses que nosaltres agrairíem que tots els grups ens poséssim d'acord és a dir: si aquests són fenòmens que s'estan produint molt un al costat de l'altre i les polítiques passives com el Prodi o el «Prepara't» són rendes que es donen sense contraprestació i creiem tots que hem d'anar a rendes amb contraprestació, exigim aquestes competències i gestionem-les des d'una única institució, per servir millor els ciutadans –per servir millor els ciutadans. I, per tant, aquestes, que són considerades polítiques passives, convertim-les en eines per fer millor les polítiques actives, per fer-les juntes, no? Perquè el problema que tenim és que hem trobat disfunció entre departaments, retards en els cobraments, desatenció, impagaments que afecten persones en situació molt greu i un canvi del reglament que deixa fora joves menors, determinades persones d'origen estranger, treballadors aturats sense una problemàtica social afegida, etcètera.

Per tant, nosaltres proposem un sistema de gestió de la PIRMI que tingui en compte aquesta diversitat d'usuaris; que es replantegi el sistema de formació perquè tingui una governança clara i concreta i correcta i transparent i ben coordinada entre els agents diferents que hi intervenen; que hi hagi un replantejament, certament –per tant, ens sembla oportú que iniciem una reforma de la legislació; creiem que..., de fet, pensem que tots els grups en la seva argumentació, per un motiu o per un altre, han posat motius sobre la taula pels quals cal replantejar la llei actual–; que hi hagi un enfocament integral. La PIRMI no és, no ha de ser, com molt bé ha dit la senyora Borràs, un calaix de sastre on acaben abocant-se moltes coses. I precisament per això cal una reforma, pel seu propi argument, una reforma de la Llei de la PIRMI. Creiem que hem de posar al centre la idea de la contraprestació, certament. Creiem que aquí hem de coordinar i hem d'afegir-hi valors com els de serveis a la comunitat; regular-ho amb elements com el de la cultura del voluntarisme, de la contraprestació del treball, per tant, aquí; que ha d'haver-hi un sistema de control estricte, sí, i un sistema d'informació transparent i periòdic.

Per tant, com que calen totes aquestes reformes i tots hi estem d'acord, aleshores el que proposem a tots els

grups és que tirem endavant la tramitació d'aquesta proposta; tramitació que, per altra banda, m'agradaria també recordar que es produeix paral·lelament a una proposta de determinades entitats. El nostre grup no havíem entrat una proposició de llei perquè enteníem que tenia sentit que les entitats tinguessin una certa capacitat d'iniciativa de portar aquestes propostes damunt la taula. Per tant, si obríssim aquesta ponència, nosaltres portaríem també les idees que estan treballant determinades entitats expertes sobre la renda de garantia de ciutadania, i que, per tant, ens sembla que això seria molt oportú fer-ho.

I, per altra banda, també ens semblaria molt oportú que en aquest Ple iniciéssim els treballs legislatius sobre la renda mínima d'inserció perquè aquest Parlament prioritzés i es preocupés d'aquells que més pateixen en aquesta societat en aquests moments.

És oportú fer-ho ara, perquè estem al mes de juliol...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Oriol Amorós i March

Deu segons, si em permet, senyora presidenta. Estem al mes de juliol, el mes d'agost s'acaben les prestacions passives que depenien del Govern de l'Estat, i no tenim resposta ni alternativa de part seva, senyors del PP.

I també ens sembla oportú fer-ho en aquesta sessió perquè aquesta és una política que val recursos. No és veritat que sigui gratis, senyora Xandri. De fet, el grup proposant ho ha xifrat a l'entorn dels 250 milions, una quantitat anàloga a la que hem deixat de percebre amb la supressió de l'impost de successions a què vostès dos varen donar suport.

I també ens sembla oportú fer-ho aquesta setmana perquè la setmana que ve parlarem en aquest Ple de com financem les diferents polítiques públiques d'aquest país. I, si pensem en el servei social, en les rendes mínimes, en les polítiques d'habitatge i en les polítiques socials, esperem que tots aquells grups que diuen prioritzar aquestes polítiques prioritzin també que la Generalitat tingui els recursos per poder-les fer efectives.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, nosotros daremos apoyo a la tramitación de esta proposición de ley porque esperamos que en esta tramitación se mejore la renta mínima de inserción y la prestación del PIRMI. Con la actual situación de crisis económica en la que no pasa ni una semana sin el anuncio de un nuevo decreto que recorta o liquida sin discusión alguna servicios públicos o prestaciones in-

dispensables, hoy más que nunca se hace obligado volver a establecer un PIRMI como derecho individual y universal, que debe ser tratado, eso sí, de una forma integral, en todas sus perspectivas sociales y sociolaborales, y no solo sujeto a disponibilidades económicas.

No obstante, y al contrario de lo que ha hecho el Govern, en vez de endurecer las condiciones de acceso al PIRMI, poniendo el parche antes que la herida, como se hizo en agosto del 2011, queremos que se establezcan controles para que una prestación tan valiosa y necesaria se destine verdaderamente a quien realmente la necesita, y que, efectivamente, si hay fraude, que se combata, y que la PIRMI sirva para sus fines, que es la inserción sociolaboral, mejorando la posibilidad de encontrar empleo de todas aquellas personas beneficiarias, a través de la formación, con una atención adecuada y personalizada al beneficiario y a aquellos colectivos más perjudicados por la situación que actualmente padecemos.

El 31 por ciento de los parados de Cataluña han agotado su prestación de desempleo, y, de estos, el 47 por ciento son mayores de cincuenta y cinco años. Este colectivo es el más vulnerable y el más difícil de encontrar un empleo.

Nos gustaría destacar dos aspectos importantes de la proposición de ley. Primero, los cambios en la Comisión Interdepartamental de la Renda Mínima de Inserción y en el comité de seguimiento para hacer más ágil su funcionamiento. Segundo, se vuelve a considerar la PIRMI como un derecho individual, no sujeto a recursos presupuestarios cerrados.

Igualmente –y así lo propusimos en la pasada reunión de la Comisión de Benestar social–, nosotros creemos que es necesario asignar una partida abierta en el presupuesto anual de la Generalitat para la renda mínima de inserción, y no una partida cerrada, como se ha hecho para los presupuestos del 2012, y así habría una flexibilidad y se podrían ir añadiendo recursos para esta prestación, que es mínima, de derecho necesario y universal. Así lo haremos constar en el trámite de enmiendas.

Por todo esto daremos nuestro apoyo a la tramitación de esta proposición de ley.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'ihustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Senyors consellers, Solidaritat Catalana per la Independència no té cap impediment per votar a favor de la tramitació d'aquesta proposició de llei; no voldríem pas fer d'obstacle. Ara, ens ha sorprès una cosa del debat i del to general de debat a la cambra avui. Hem sentit en veus de més d'un grup la idea que no estem davant d'un tema econòmic, hem sentit més d'un grup dir que l'evolució d'aquesta temàtica que tenim damunt de la taula, pràcticament que no tenia res

a veure amb el pressupost. I jo penso que, si té alguna cosa a veure de fons el tractament d'aquest tema, és un tema econòmic. I no ho dic per treure..., per ajudar el Govern, ni molt menys; però és una realitat, és així.

De tota manera, la tramitació d'aquesta llei serà positiva de cara a avançar aquesta definició que entre tots sembla que volem, de cara a la definició del PIRMI, de cara a definir en termes de drets universals el tema... Jo, a la diputada de Ciudadanos, li apuntaria el fet que, si anem simplement cap al dret individual, és evident que aquí ens n'anem a una situació en què es dispararà el pressupost. Aquesta és, diguem-ne..., no ho dic com a crítica, sinó com a reflexió.

Per tant, crec que és bo que avui s'aprovi això. Crec que el tercer sector social del nostre país se n'alegrarà. A mi m'ha sorprès també, a la cambra d'avui, veure un to molt relaxat, quan estem davant d'una autèntica situació límit, estem davant d'una situació gravíssima. I, en tot cas, jo voldria interpretar la tramitació i la votació favorable, i que no es posi nerviós, el Govern; jo voldria que tots aprofitéssim per posar damunt de la taula aquesta problemàtica en clau del que s'espera de tots nosaltres des d'allà fora, perquè la situació és absolutament dramàtica.

Jo voldria que... La diputada Granados, que ha fet una bona exposició d'allò que avui sortirà endavant, ha parlat, efectivament, d'un dèficit social; ha comparat la nostra situació a Catalunya amb Espanya i amb Europa, i ha vist els dèficits, i els ha apuntat. I, és clar, jo voldria dir que, quan en boca d'un socialista sento la paraula «dèficit», de seguida se'm dispara una certa alarma, perquè penso que hi ha uns dèficits molt importants en aquest país, que es deuen a altres coses que massa vegades des del Grup Socialista es neguen.

Jo no sé si és responsable o no introduir una reforma amb profunditat del PIRMI des del punt de vista econòmic; des del punt de vista social és evident que sí. Però és evident que aquest país necessita un altre finançament, necessita resoldre un altre dèficit importantíssim que té, econòmic, que nosaltres, quan parlem de la resolució, quan parlem de la necessitat d'un pacte per resoldre això, no ens estem referint a la proposta de cinc punts que ha fet el president Mas, que per nosaltres no té res a veure amb un pacte fiscal ni representa cap mena de fórmula que pugui significar cap esperança per redreçar les finances de Catalunya.

Per tant, crec que és hora que entre tots no només fem una redefinició del que és el dèficit social, sinó del que és el dèficit fiscal de fons, que és el que impossibilita donar solució a temes com el que avui tenim damunt de la taula.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació... (*Meritxell Borràs i Solé demana per parlar.*) Senyora Borràs...

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions...

La presidenta

Té un minut.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies. Senyora Granados, el que ens ha llegit sobre la xarxa per donar resposta a les persones no feia en cap cas referència al PIRMI; era la introducció al nostre programa electoral en matèria de política social, i, per tant, no parlàvem d'una única xarxa, com jo també he explicat. I, per tant, des de Convergència i Unió, en cap cas l'atur el volem salvar a través i únicament, exclusivament de la PIRMI; ni pot ser ni ha de ser.

I he parlat d'engany, sí, certament, perquè és el que han fet, com he dit, amb la Llei de la dependència o amb el dèficit fiscal d'aquest país. El dèficit fiscal de Catalunya, vostès van dir que era el 2,4 per cent, va ser el 4,2 per cent, i van deixar aquest país amb l'aigua fins al coll. Per tant, del seu càlcul de 250 milions, com a mínim, deixin que hi posem una ombra de dubte immensa.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat, passem ara a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació... Comença la votació? (*Veus de fons.*) Està parat. (Pausa.)

Comença la votació.

(*Remor de veus.*)

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 60 vots a favor, 51 en contra (*persisteix la remor de veus*) –senyors diputats!– i 16 abstencions, el projecte queda rebutjat.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00056/09)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei... –senyores diputades i senyors diputats, demano una mica d'atenció–, debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, que es debatrà junt amb el punt 4, que és exactament el mateix, amb aquest títol.

En primer lloc, els faig avinent que seguint l'acord adoptat per la Junta de Portaveus, el debat de totalitat d'aquest punt de l'ordre del dia es farà amb el punt de l'ordre del dia número 4. I en acabar el debat votarem separatament les esmenes a la totalitat presentades per cada una de les iniciatives legislatives.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la primera iniciativa, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'illustre senyor Albert Rivera.

Senyor diputat, esperi uns segons. (*Pausa.*) Senyor diputat, ja pot començar, eh?

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, diputats i diputades..., hoy desde Ciudadanos subimos a esta tribuna para defender lo que es un compromiso con la democracia; con la democracia porque en democracia lo primero que tenemos que hacer los representantes públicos es cumplir, acatar y hacer cumplir las sentencias judiciales y la ley. Y eso es lo que venimos hoy a hacer aquí.

Les parecerá increíble que en Cataluña no se cumplan las sentencias, no se cumplan las sentencias del Tribunal Constitucional y no se adapten las leyes al tribunal, pero como muestra un botón: este Parlamento y los diputados de este Parlamento trabajan hoy con un código de trabajo, con un código, en definitiva, donde el Estatuto de Cataluña no está adaptado a la sentencia del Tribunal Constitucional. Mayor ejemplo de absurdo no existe, pero así es. Por tanto, lo absurdo y la ficción superan a veces la realidad en Cataluña. Y, por tanto, lo que este *matrix* nacionalista no quiere aceptar, que es que hay una sentencia que hay que acatar, una sentencia que hay que cumplir y una sentencia que hay que hacer cumplir..., como no la cumplen, pues hay que venir a este Parlamento a traer una propuesta legislativa e intentar adaptar las leyes a lo que dice la literalidad de una sentencia del Tribunal Constitucional. El mismo tribunal, por cierto, que ustedes se encargaron de votar aquí que era incompetente para poder juzgar leyes orgánicas; el mismo tribunal, por cierto, al que ustedes ahora le piden amparo para regular o, en este caso, para derogar los decretos del Gobierno de España. El mismo. Parece increíble, pero es cierto. La realidad, en este caso, supera la ficción en Cataluña. Ustedes apelan a un tribunal al que declaran incompetente en sus declaraciones políticas y en las propuestas de resolución del Parlamento.

Pues bien, a nosotros, que a pesar de que nos guste más o menos lo que diga un tribunal, lo acatamos y sobre todo le pedimos al Gobierno que cumpla, en este caso nos gusta además, y nos gusta que el tribunal haya dictaminado algo de sentido común, que es que en Cataluña no se puede sancionar a los comercios y a los establecimientos públicos en función de si pone «zanahoria» o «pastanaga», en función de si pone «peix» o «pescado». Y esto también parece raro, pero es lo que ustedes hacen. Es lo que ustedes hacen por valor, por cierto, en el último año, de 226.000 euros, de más de noventa y siete empresas sancionadas, con unas multas que si las llevan a los tribunales las ganarán los afectados, porque el Constitucional ya lo ha dejado bien claro.

Por tanto, en definitiva, lo que venimos a hacer aquí es hoy lo que no han hecho ni el Gobierno tripartito después de la sentencia del Constitucional, ni el Gobierno de Convergència y el PP después del cambio de gobier-

no, la sociovergència..., no, en este caso la pepevergència –perdón– que tenemos actualmente. Por tanto, el pacto del Neri deja de aplicar lo mismo que hacía el tripartito. Si el tripartito era muy malo para los populares, porque no cumplía esta sentencia del Constitucional, supongo que igual de malo le parecerá lo que está haciendo su Gobierno; digo el Gobierno que ustedes amparan con el pacto del Neri. Por tanto, la pepevergència, noventa y siete sanciones cada año, 226.000 euros; el tripartito, casi 800.000 euros de multas lingüísticas. Luego entraremos en el festival de declaraciones en campaña, por cierto, del señor Montilla y de la señora Camacho. Lo digo por lo de la coherencia, porque ya que venimos aquí, pues explicaremos las cosas.

Pero vamos a lo que vamos en estas pruebas. ¿Qué propone Ciutadans? Derogar el código sancionador. En definitiva, aplicar la sentencia del Constitucional donde dice que, si bien se puede exigir a los poderes públicos –que es lógico– que apliquen un bilingüismo institucional, por tanto, que atiendan a los ciudadanos en las dos lenguas oficiales, no se le puede pedir a una empresa privada ni a un establecimiento público, en este caso privado, aunque esté abierto al público, no se le puede exigir, entre partes, entre particulares, no se le puede sancionar, ni exigir obligaciones por razón de lengua, que es de sentido común. Es decir, en el ámbito público, bilingüismo; en el ámbito privado, libertad, y nosotros añadimos libertad y fomento del uso del bilingüismo, que de eso podemos hablar, y nosotros pondremos después si puede haber acuerdo para quitar las multas de la vergüenza y pasar al fomento del uso del bilingüismo, que es una cosa bien distinta a las multas de la vergüenza.

Por tanto noventa y siete, en este caso, noventa y siete sanciones, empresas sancionadas, expedientes sancionadores del Gobierno de Convergència i Unió, con el apoyo del PP; casi ochocientos mil euros en la etapa tripartita. Unas multas, por cierto, para quien no lo sepa, quien no lo conozca, que vienen del año 98. ¿Recuerdan ustedes la Ley de política lingüística aprobada por Convergència y no recurrida por el Partido Popular?, ¿sí, hombre, aquella ley que el partido Popular no llevó al Tribunal Constitucional? Bien, pues de aquella ley vienen estas sanciones, allí nace el código de sanción para estas leyes, y después el tripartito lo pone en marcha. El señor Montilla y los socialistas a la cabeza se ponen a multar a la gente, como les decía, por poner «zanahoria» en su puesto de verduras o por poner «pescado» en vez de «peix». Eso es lo que quiere el Partido Socialista, lo que hace el señor Maragall, lo que hace el señor Montilla, salvo, es verdad, cuando llega la campaña, que dice que no ha hecho ni quiere hacer lo que iba haciendo.

Esta es la realidad, esto es el itinerario de la vergüenza, del surrealismo, de lo absurdo a lo que se ha llegado. En vez de fomentar el bilingüismo como un valor, en vez de sacar pecho de lo que tenemos que tener todos como nexo de convivencia, que es ese bilingüismo ejemplar en la sociedad catalana, que no es ejemplar en las instituciones catalanas, ¿por qué no hacemos algo de sentido común, que es derogar multas y aplicar fomento del bilingüismo para comercios, para estable-

cimientos, para fomento del conocimiento del catalán? No, a ustedes no les gusta ya fomentar, han pasado a multar. Y algunos nos quedamos en fomentar. Son dos verbos muy diferentes: «fomentar: ayudar a, facilitar algo»; «multar: sancionar, prohibir, imponer algo». Es el hilo, la delgada línea roja que divide a los que defendemos a la vez el fomento del catalán y del uso del castellano con normalidad en Cataluña, y los que dividen además esa línea roja y la traspasan y quieren multar en función de la lengua que utiliza la gente en su empresa, ¿eh?, en su empresa, no en el ámbito público, en su empresa, en su establecimiento.

Sí, senyor Nadal, això és el que feia el seu Govern i el que el senyor Montilla, amb vostè al Govern, també feia: sancionar la gent en funció de la llengua en què retolaven. Sí, senyor Nadal! Però si ho sap tothom! Si és que... Si el senyor Montilla va haver de renegar del que vostès feien... (*Veus de fons.*) Això sí, quan va arribar el programa electoral. Ara votaran un altre cop el que feien. Ho suposo, m'ho imagino per la seva cara i pel que diu.

Sí, vostè sap perfectament que, per retolar en una llengua, la llengua oficial espanyola, el castellà, a Catalunya, si no ho fa en català, se'l sanciona, i és el que vostès van aprovar. I, per cert, hi insisteixo, és el que el seu cap de llista llavors, i que avui no hi és, aquí, va dir que s'havia de deixar de fer; en va renegar en plena campanya electoral.

Ara tinc aquí les paraules, perquè, si no, a les paraules, de vegades, potser, dites en campanya, alguns no hi donen valor. Alguns hi donem el mateix valor en campanya que fora de campanya.

I anem a això, no?, al festival de paraules i paraules en campanya. «Montilla reniega de las multas lingüísticas en su programa electoral y dice que hay que huir de prohibiciones y enfrentamiento e ir al fomento.» Molt bé. Jo ho subscriu. Quina llàstima que no ho va fer durant set anys, el Partit Socialista de Catalunya, quina llàstima! Surt publicat a *La Vanguardia* en plena campanya, eh?, el mes d'octubre. «Montilla se desmarca de Esquerra y rehúye las sanciones lingüísticas.» *El País*, 16 d'octubre, en plena campanya. El senyor Montilla en campanya recupera el sentit comú, recupera el seny, en campanya, el PSC. Quina llàstima que només durin quinze dies, les campanyes, podrien durar quatre anys! No, vostès només ho fan en quinze dies de campanya, quan han d'anar a demanar el vot. Com van fer amb l'Estatut, que llavors sí que envien l'Estatut en dues llengües. Quan han de fer cada dia el seu treball aquí, fan tot el contrari. Aquesta és l'estratègia del PSC: quinze dies de sentit comú, quinze dies de convivència, quinze dies de bilingüisme normal, i tres anys i onze mesos seguint i fent seguidisme del que el nacionalisme i el separatisme defensen en aquest Parlament, que és utilitzar..., i en aquest cas sancionar fins i tot la gent en funció de la llengua en què retola.

Però és veritat que no tot ho han fet malament, vostès, senyor Nadal, que també, també ho està fent Convergència i Unió, ho va fer i ho segueix fent, amb el suport del Partit Popular. En això li he de donar la raó.

Parlem de dades: 226 sancions el 2011; «El Gobierno no ingresa 126.000 euros, batiendo el récord de multas lingüísticas.» Aquest Govern ha batut el rècord, campions de multes lingüístiques. Molt bé, senyor Teixidó.

Campions vostès i el seu Govern de multes lingüístiques. Han quedat els primers; van primers a la classificació de multar la gent en funció de si posa «pastanaga» o «zanahoria». I aquest és el Govern que segueix, com diu una altra notícia, en podria treure moltes més, segueix retolant..., en aquest cas segueix sancionant la retolació igual que va fer el tripartit.

Per tant, què demanem avui des d'aquesta tribuna? Derogar allò que ja està derogat per una sentència del Constitucional, que és, en l'àmbit privat, en l'àmbit de ciutadà-empresa, no entrar a dir en quina llengua o quina altra han de retolar.

I un pacte que li oferim, i ho farem al final d'aquesta intervenció, que és legislar, en temes fiscals i en d'altres temes, per incentivar la utilització voluntària i amb llibertat dels empresaris, dels comerços, perquè puguin retolar també en català o també en castellà. Que és ben diferent, senyor Teixidó i senyor Nadal, és ben diferent del que vostès fan. Fomentar o sancionar? És la clau d'aquest debat. Ja sé que vostès el voldran portar després a un altre debat, que és contra Catalunya i a favor de Catalunya, contra el català i a favor del català. Però ja no cola –ja no cola. Vostès saben que el debat és fomentar el català, que és el que defensa Ciutadans, i una altra cosa és sancionar si no es retola en català, que és molt diferent. Per tant, aquest és el veritable debat a què venim avui aquí.

Parlàvem abans de pactes, i ho dic perquè després, també, quan acabi d'utilitzar la meua paraula, doncs, utilitzarà el seu torn de paraula el Partit Popular, que proposa, encara que sigui paradoxal, proposa justament el mateix que estem proposant nosaltres en aquest text, que és derogar, en aquest cas, aquests articles del codi sancionador, però, clar, ho fa un partit... I ho dic perquè també jo crec que, com que només tenim un torn de paraula, serà bo que coneguem tots qui és qui i qui diu què, en aquest cas el Partit Popular.

Doncs, el Partit Popular en plena campanya també, recuperant el seny en campanya electoral i sobretot la coherència, diu, la senyora Camacho: «Només pactaré amb qui elimini les multes lingüístiques» –carai!–, «només pactaré» –en roda de premsa, seu del Partit Popular– «amb qui elimini les multes lingüístiques.» Diu: «Sens dubte, només pactaré amb qui elimini les multes lingüístiques», perquè considera sorprenent que un govern socialista impulsi una política lingüística que sanciona les empreses. Si ho fa el Partit Socialista, li sembla sorprenent; si ho fa el seu soci convergent, no li sembla sorprenent. Ho suposo, ho dedueixo del pacte del Neri. No, senyor Teixidó?

Per tant, jo me'n vaig aquí, i dic: «Home, i llavors al pacte del Neri on hi han uns quants punts...», que, per cert, no he sabut trobar on diuen vostès «derogar les multes lingüístiques»; no hi és, deu ser amb tinta d'aquella que s'esborra, perquè no hi és, allà.

Com és que vostès governen i donen suport a un govern i donen suport a les mesures d'un govern que multa amb 226 sancions el 2011? Com és? I ara ens porten aquí una proposta que diu que s'ha de derogar... Jo els ho dic ben clarament, si vostès, quan Convergència avui tombi la proposta de Ciutadans i el PP, no tren-

quen el pacte del Neri amb Convergència i Unió no hi ha qui se'ls cregui en la vida, mai més se'ls creurà ningú, perquè portar aquesta proposta, dir que no pactaran vostès amb qui multi per raó de llengua i continuar governant amb aquells que els tomben una proposta com aquesta no té cap sentit.

Per tant, vostès el mes de maig d'aquest any van portar aquesta proposta, fins ara no l'havien portada; Ciutadans la va portar l'any passat. Molt bé. D'acord, fem un pacte. Vostès, senyors del Partit Popular, si realment es creuen el que avui vénen a presentar aquí i no és un acte de Pimpinela, eh?, d'allò de barallar-se en públic però després ser germans en privat, si no volen fer l'acte habitual ja, per cert, de la senyora Camacho amb el senyor Mas, de Pimpinela, doncs, en coherència, trenquin l'acord amb el partit de govern, trenquin l'acord amb Convergència. Si no compleixen les sentències del Constitucional, com deia la senyora Camacho, no es pot governar amb ells. El Govern d'Espanya està governant amb un govern insubmís davant de les sentències? És això? Sí, oi? És això, oi?

No; jo ho dic perquè la senyora Camacho també ho va dir, però ho va dir del Govern socialista. Va dir, el Partit Popular diu, fent referència a la Llei del consum, diu: «És una mostra de la insubmissió legal en què viu instal·lat el tripartit.» Vostès, senyors del tripartit, que és cert, vivien instal·lats en la insubmissió, després de la sentència, però ara qui viu instal·lat en la insubmissió és el soci del Partit Popular. Per tant, sembla que, en funció de si governa Convergència o el tripartit, hi ha més sorolls o menys sorolls, i més càrrecs a repartir, segurament, que és el que hi ha.

Per tant, nosaltres en coherència amb el nostre programa, en coherència amb el que hem defensat abans de la campanya, a la campanya electoral, després de la campanya, que la vam presentar la primavera del 2011, després de tot això, venim a presentar un compromís de derogar això i de proposar obertament, i un compromís de pacte, de fer una legislació que fomenti –fomenti– l'ús del bilingüisme als comerços i als establiments privats a Catalunya. I dic «fomentar» perquè a l'àmbit privat i de l'empresa no podem dir-los, com diu la sentència, en quina llengua han de parlar.

I una reflexió, també, última respecte a aquests comerços, no? És a dir, el Partit Popular apuja l'IVA del 18 al 21 a la majoria d'articles, «matxaca» literalment, com reconeixia el senyor Rajoy quan ho feia el senyor Zapatero, tot el consum i totes aquestes petites i mitjanes empreses i autònoms, i el seu soci de govern el remata amb multes lingüístiques. És a dir, jo centro la pilota, jo apujo l'IVA, i el meu Govern et remata i et diu que canviïs el rètol, i, si no, el canviïs et sanciono en aquest cas fins a 1 milió d'euros. Fins a 1 milió d'euros, les sancions! Mare meua! Per posar «zanahoria!» El que et costa a Catalunya! Un milió d'euros! Déu ni do! Déu ni do quina importància hi dona, com va dir el senyor Mas, a la llengua, va dir: «La llengua és molt important.» Home, 1 milió d'euros per posar «zanahoria»; imagini's si costa diners. Un milió d'euros la sanció, eh?

Després vostès, a l'Agència de Consum, quan les caixes d'estalvis venen preferents no obrin, no, expedients sancionadors a les caixes que venen preferents; obrin-ne per sancionar a qui retola en castellà a Catalunya, que, per cert, és la llengua majoritària, segons les seves mateixes enquestes. Això sí. Un milió d'euros. Ara, si vostè pot vendre preferents a gent que no en té ni idea, cap problema. «Això no és cosa nostra, és cosa dels jutjats», diuen vostès.

O sigui, vostès operen en l'àmbit privat per parlar d'identitat, de llengua. Ara, quan parlem de consum, de drets dels consumidors, quan parlem, en definitiva, d'economia, vostès no hi operen, no fan la seva tasca com a govern.

Per tant, aquesta és la hipocresia, també, d'entrar fins a casa d'algú i dir-li com ha de retolar el seu negoci, amb el que ell paga l'impost, amb el que ell paga l'IVA, amb el que ell paga els autònoms, amb el que ell s'ho paga tot, i li han de dir vostès com ho ha de fer. Ara, si després han de fer exercir..., en aquest cas, el consum, en el cas de les caixes d'estalvi vostès miren cap a un altre costat. Aquesta és la realitat d'aquest Govern. I nosaltres ho volem fer al revés; és a dir, preocupar-nos per què passa en el sector financer, dir què passa amb aquestes preferents i en canvi no mirar cap a un altre costat, o, en aquest cas, no dir-li a la gent com ha de retolar el seu negoci.

En definitiva, i perquè quedi, perquè no tindrè més temps, també els avanço, ho dic perquè ja suposo que m'avanço a algun argument que sentirem, que en tot allò que vostès vulguin canviar de l'articulat dels tractats de la Unió Europea i tot allò que vostès vulguin canviar en el *sinus* del Parlament Europeu, reglaments europeus, directives europees, totalment d'acord, eh? Amb qui vingui aquí a fer un debat de les directives europees, directives del..., en definitiva, dels reglaments europeus que ens obliguen a retolar amb les llengües de l'Estat, vostès tenen camí i alguns de vostès diputats, nosaltres no, per fer-ho aquí, en aquest cas a Madrid, en el Congrés dels Diputats, i sobre-tot per fer-ho a Brussel·les. Però no ens vinguin a barrejar dos debats. Aquest és el debat de la Llei de consum de Catalunya, és el debat del que podem fer en aquest Parlament i no és el debat del reglament d'obligatori compliment que fa el Parlament Europeu, o en aquest cas el Govern o el que s'assembla a un govern a Europa, reglaments d'obligat compliment europeus.

I si vostès no estan d'acord amb Europa, doncs, vagin a Europa i els diuen que els estats i això, doncs, no existeixen o no han d'existir. Ho dic per no barrejar dos temes, que ja em veig a venir per algunes declaracions que he vist, no? És a dir, són dos debats: el debat del reglament europeu, en casos d'alimentària, farmacèutiques i alguns productes de consum, que tenen unes obligacions europees, i el debat del Parlament de Catalunya, del Codi de consum, de la sentència del Constitucional i de què fer amb aquest model.

Els oferim un pacte, obertament; pactem. I ho dic als socialistes, agafant les paraules del senyor Montilla...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

I acabo, presidenta. El senyor Montilla deia: «És millor fomentar» –en campanya, eh?, recordin-ho–, «és millor fomentar que no sancionar o anar a la confrontació.»

Doncs, agafem les paraules de l'expresident Montilla i diguem: «És millor fomentar. Per tant, no multem la gent; per tant, incentivem la retolació en català i en castellà, que són, en definitiva, dos patrimonis, dues llengües de comunicació, dos instruments magnífics que tenim els catalans i que no tenen els altres. Perquè recordin una cosa: la diferència entre Catalunya i altres terres d'Espanya, d'Europa i d'on sigui, no és tenir una llengua –una llengua la té tothom–, és tenir-ne dues. Aquesta és la diferència. I això, aquest és el fet diferencial: cuidar que utilitzem dues llengües, i per tant tractar en igualtat de condicions, i fomentar l'ús del català, sense arribar, per això, a obligar ningú a fer-ho en sentit contrari.

Aquesta és la nostra posició, la nostra coherència. I, per tant, a partir d'aquí, si hi ha alguna rèplica, alguna qüestió a aclarir, presidenta, estaré encantat de resoldre què és el que planteja avui Ciutadans aquí, que crec que està molt clar.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per presentar la següent iniciativa la il·lustre senyora Maria José García Cuevas.

Maria José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, señoras y señores diputados, bien, qué pena que el portavoz de Ciudadanos se equivoque en este tema de contrincante político. Como el portavoz del Partido Popular soy yo en este caso, pues, voy a ver si consigo explicar con claridad la posición del partido y aclarar la confusión a que nos ha intentado conducir el portavoz de Ciudadanos.

Bien, la Administración pública solo puede actuar con pleno sometimiento a la ley y al derecho, con lealtad institucional y sometida a los fallos judiciales. Este es el límite a la actuación del poder público que debe adecuar la puesta en práctica del proyecto político que le llevó al Gobierno al cumplimiento de la legalidad.

En concreto, a pesar de que al Gobierno autonómico no le guste una norma, a pesar de que el Gobierno autonómico no comparta el sentido de una determinada sentencia judicial firme, es su obligación, no tiene más remedio que acatar la ley, que cumplir las sentencias judiciales. Solo así cumplirá con el juramento de lealtad al marco constitucional y estatutario que realizó como requisito previo e indispensable para acceder a la responsabilidad del Gobierno autonómico.

El prestigio de las instituciones se basa, de hecho, en su capacidad para respetar estas reglas con honestidad y con lealtad. Cualquier ciudadano sabe que nuestro

estado de derecho se apoya en el cumplimiento de la legalidad, sin excepciones. Cualquier ciudadano sabe que el criterio último y definitivo para interpretar la ley, para indicar a los gobiernos el sentido en que debe aplicarse la ley es la jurisprudencia. Y cualquier gobierno sabe –ustedes lo saben tan bien o mejor que yo– que el progreso y el crecimiento son inviables sin la estabilidad que proporciona la seguridad jurídica. Y también saben que la seguridad jurídica solo se consigue si las distintas leyes y normativas son compatibles entre sí y, por supuesto, siguen el criterio de la norma de mayor rango, respetando el principio de jerarquía normativa.

Pues bien, este Parlamento aprobó en 2006 un texto estatutario sobre el que había fundadas dudas sobre su ajuste a la Constitución española. Distintas instituciones y grupos políticos manifestaron su preocupación durante el debate de elaboración del nuevo estatuto. El texto estatutario aprobado por el Parlament se llevó al Congreso de los Diputados, donde sufrió ligeras modificaciones que no solucionaron la totalidad de las dudas de constitucionalidad. Sin embargo, este segundo texto fue también aprobado en el Congreso. El Partido Popular planteó entonces la posibilidad de contar con un dictamen previo sobre la constitucionalidad del texto antes de someterlo a referéndum en Cataluña, pero el entonces Gobierno socialista se negó. Es evidente que en aquellos momentos existía en España y también en Cataluña una mayoría política que priorizó refrendar un texto estatutario sin garantías de constitucionalidad. El tiempo demostró que aquella mayoría política se equivocó, pues ofreció al pueblo de Cataluña un texto desajustado a la Constitución en numerosos e importantes aspectos.

Hasta 2010 el Tribunal Constitucional no se pronunció sobre un texto estatutario que llevaba cuatro años vigente. Sin embargo, desde el momento en que la Sentencia 31/2010, de 28 de junio, del Tribunal Constitucional se produjo, el Estatuto de Autonomía quedó modificado para adaptarse a la Constitución. Solo a partir de ese momento los catalanes contamos con un estatuto constitucional con las garantías necesarias. Es, por tanto, a partir de ese momento la obligación evidente del poder público catalán, en primer lugar, acatar y publicitar este texto estatutario, corregido y constitucional; y, en segundo lugar, modificar todas las leyes y normas aprobadas hasta que se conoció la sentencia, adaptándolas a la misma.

Adicionalmente, es evidente que después de conocerse la sentencia no debería haberse aprobado ninguna ley que la contradijera. Sin embargo, la reacción y actuación de los responsables públicos catalanes ha sido muy diferente. En primer lugar, desde que se conoció la sentencia se produjeron, desde el poder público autonómico, declaraciones, actos, incluso asistencia a manifestaciones en contra de la sentencia o del propio Tribunal Constitucional. Este hecho es inaudito en un estado moderno de derecho, pues si bien a título personal o político son admisibles las discrepancias, a nivel institucional, entre poderes del Estado son inadmisibles las actitudes de rechazo y, por supuesto, de deslegitimación.

En segundo lugar, ni el Gobierno catalán ni este Parlamento acometieron la tarea de adaptación de la normativa vigente que respondiera a aspectos estatutarios modificados por la sentencia. Este es el caso de la Ley de educación, aprobada un año antes de conocerse la sentencia sobre el Estatuto, con la pretensión, según manifestaciones públicas de los promotores de la ley, de blindar el sistema de inmersión lingüística en la escuela. Quizás algunos ya sabían, sin admitirlo públicamente, que el sistema educativo de inmersión no tiene cabida en nuestro marco constitucional. En cualquier caso, el Tribunal Constitucional desarmó este blindaje al manifestar en el fundamento jurídico 24 de la sentencia que catalán y castellano deben ser vehiculares sin exclusiones. Sin embargo, y a pesar de que los poderes públicos conocen la sentencia desde hace dos años, la Ley de educación sigue vigente en los términos en que fue aprobada, sin cumplir con el Estatuto constitucional.

No se han adaptado, pues, las leyes que se aprobaron antes de conocerse la sentencia. Pero es que, incluso después de publicada la sentencia, se aprobaron en este Parlamento nuevas leyes que contrariaban clara y evidentemente el criterio estatutario y constitucional, como es el caso de la Ley 22/2010, del Código de consumo, que hoy nos ocupa, aprobada el 20 de julio de 2010, sin tener en cuenta la sentencia del Tribunal Constitucional de 28 de junio del mismo año.

Señoras y señores diputados, en base a todo lo expuesto es evidente que tenemos hoy en Cataluña un problema de seguridad jurídica, pues se mantienen vigentes leyes que están en clara contradicción con el Estatuto constitucional, que, como ley orgánica del Estado, es norma de rango superior, y a ella deben ajustarse y adaptarse las leyes aprobadas en este Parlamento, en base al principio de jerarquía normativa.

Señoras y señores diputados, la inacción de la Generalitat en la garantía de la seguridad jurídica ha sido patente, pues ni el Gobierno anterior, socialista, en sus últimos meses de gobierno, ni el actual, de Convergencia, en sus casi dos años de gobierno han acometido ni favorecido esta adecuación legislativa al Estatut. Podría entenderse, esta actitud, como un menosprecio hacia el propio Estatut de Catalunya, actitud que desprestigia las instituciones autonómicas que lo consienten ante los ciudadanos, que no entienden cómo se mantienen vigentes leyes contradictorias, y ante las demás instituciones del Estado, a las que pedimos lealtad sin reciprocidad.

Por este motivo, el Grupo Popular se siente en la obligación de presentar ante esta cámara la propuesta de modificación de la Ley 22/2010, del Código de consumo, en los aspectos que entendemos desajustados al Estatuto constitucional. Creemos que acometer la modificación que se propone es urgente y necesario, por razones jurídicas y también de lealtad y justicia para con los ciudadanos catalanes, que están sometidos y obligados a cumplir una norma que vulnera unos derechos que el Estatut les consagra.

El Código de consumo desarrolla en materia lingüística el artículo 34 del Estatuto de autonomía, que fue some-

tido a interpretación por el Tribunal Constitucional para no ser declarado nulo. La interpretación de este artículo la encontramos en el fundamento jurídico 22 de la sentencia, que literalmente dice: «El artículo 34 extiende al ámbito de las relaciones *inter privados* el derecho de opción lingüística que asiste a los ciudadanos frente al poder público. El deber de disponibilidad lingüística de las entidades privadas, empresas o establecimientos abiertos al público no puede significar la imposición a estas, a su titular o a su personal de obligaciones individuales de uso de cualquiera de las dos lenguas oficiales de modo general, inmediato y directo en las relaciones privadas, toda vez que el derecho a ser atendido en cualquiera de dichas lenguas solo puede ser exigible en las relaciones entre los poderes públicos y los ciudadanos. Interpretado en estos términos, el artículo 34 del Estatuto no es contrario a la Constitución y así se dispondrá en el fallo.» Esto decía el Tribunal Constitucional.

Queda claro, pues, que en Cataluña no existe el derecho estatutario a ser atendido en una empresa o en un comercio en catalán ni en castellano, ya que no puede exigirse por ley obligación lingüística alguna a ninguna entidad privada, sean empresas o establecimientos abiertos al público, así como a los dueños o a los empleados de estas empresas o comercios.

Las relaciones entre particulares no pueden verse mediatizadas o instrumentalizadas por los poderes públicos, pues entiende el Tribunal Constitucional que estos no pueden exigir a una de las partes –sea el prestatario del servicio, el vendedor del producto o el usuario o consumidor, o a las dos–, el uso obligatorio de una de las lenguas oficiales.

Las relaciones privadas quedan explícitamente fuera, exentas, al amparo de nuestro Estatuto, de cualquier imposición lingüística. La obligación de disponibilidad lingüística queda legalmente ceñida al ámbito de la Administración en su relación con los ciudadanos, es decir, los requisitos lingüísticos solo son estatutariamente aplicables al sector público. Imponer obligaciones lingüísticas en las relaciones entre particulares, como es el ámbito del consumo, sería, según se desprende del fundamento jurídico que les he leído, infracción constitucional.

Por estos motivos, el Partido Popular y el Defensor del Pueblo presentaron sendos recursos de inconstitucionalidad contra el Código de consumo, que fueron admitidos a trámite en noviembre de 2010 y que están pendientes de resolución.

En definitiva, y de acuerdo con la sentencia del Tribunal Constitucional, los consumidores catalanes no tienen estatutariamente derecho a elegir lengua en sus relaciones privadas con otros ciudadanos. Será infracción constitucional imponer desde la Administración el idioma en que deben rotularse los negocios, el idioma en que debe presentarse la documentación comercial o empresarial, el idioma en que deben relacionarse estos ciudadanos con sus clientes. Será infracción constitucional imponer el uso de una lengua a un empresario o a un comerciante y, por tanto, tampoco admite la Constitución la sanción o multa a ningún ciu-

dadano por usar en su empresa, en su negocio o en su comercio la lengua de su elección.

Estos son los principios contenidos en los artículos que se derogan en la proposición de ley que presentamos, con el objetivo de adaptar el Código de consumo al criterio estatutario constitucional, artículos que también deroga la proposición de ley presentada por el Subgrupo de Ciudadans y que, por tanto, contará con el apoyo del Partido Popular.

Los catalanes, todos, son estatutariamente libres para relacionarse entre sí en la lengua que voluntariamente decidan. Es evidente que los empresarios y comerciantes no pierden su condición de ciudadanos catalanes por el hecho de desarrollar una actividad comercial, ni pierden, por tanto, su derecho a utilizar una sola lengua oficial, la que personalmente prefieran, como no pierden su derecho a elegir la lengua que crean que más y mejores oportunidades de negocio les ofrezca. Limitar esta libertad empresarial es una injerencia que no avala el Estatut y que caracteriza un estilo de administración intervencionista, que se ha demostrado muy poco eficaz como dinamizadora de la economía.

Creemos, además, que las políticas impositivas y punitivas van en contra del fomento más eficaz del uso normal de la lengua catalana. La política lingüística punitiva convierte al catalán en lengua impuesta, obligatoria. Es esta una política que solo aporta matices negativos al uso de la lengua catalana desde la percepción del ciudadano medio. La conclusión y consecuencia de estos años de imposición del catalán a empresas y negocios son casi 1.300 catalanes multados por utilizar una lengua oficial, situación que no encuentra símil en ninguna parte del mundo, aparte de los varios miles de ciudadanos, empresarios y comerciantes catalanes que han sido amedrentados y obligados a cambiar de lengua, varios miles de ciudadanos que han visto como la propia Administración ha vulnerado los derechos lingüísticos individuales que el Estatut les garantiza.

Casi 2.500 ciudadanos catalanes en el año 2011, según nos informó el propio *conseller* Mena, fueron obligados por la Generalitat a usar una lengua determinada en contra de su voluntad y del criterio estatutario, bajo la amenaza de ser multados con sanciones que fueron de unos 1.000 euros de media, pero que podrían llegar a alcanzar el millón de euros; una amenaza al empresario, al comerciante, absolutamente injusta y desproporcionada, por el hecho de no usar el catalán. Sanciones reales, impuestas y cobradas, que se concentraron este pasado año en el comercio minorista, quizá uno de los sectores económicos más perjudicados por la crisis y la caída del consumo.

El Grupo Popular presenta esta proposición de ley también por una cuestión de lealtad y de justicia desde el poder público hacia los ciudadanos. Nosotros creemos que la Administración catalana no solo debe corregir su actuación en el ámbito del consumo adecuándola a la legalidad estatutaria, sino que también debe resarcir y compensar a los ciudadanos que se han visto afectados y perjudicados por la aplicación de una normativa injusta y contraria al criterio estatutario.

Por este motivo, la proposición de ley, la Proposición de modificación del Código de consumo, presentada por el Grupo Popular, añade varias disposiciones transitorias o adicionales, en las que pedimos: primero, que queden sin efecto todos los expedientes de tramitación que pretendan imponer sanciones por el uso exclusivo de cualquier lengua oficial en el ámbito privado de las relaciones empresariales y comerciales; segundo, que se restituya el importe de todas las multas cobradas a los empresarios y comerciantes catalanes, con el interés legal correspondiente, por el uso de la lengua oficial de su libre elección, y tercero, que quede derogada cualquier disposición que prevea multar a quien utilice una sola lengua oficial en sus relaciones de consumo.

Entendemos que la imposición y cobro de estas sanciones ha sido tremendamente injusto y ha ido en contra de la lealtad que la Administración debe a sus administrados. La aplicación de esta política de imposición lingüística, de fomento de la delación ciudadana, de amedrentamiento y limitación de la libertad individual y empresarial, de imposición y cobro de multas ha ido en contra de la objetividad en el servicio de los intereses generales, ha ido en contra de la ley y del derecho y, por tanto, ha ido en contra de los principios básicos de funcionamiento que la Administración debe respetar.

Esperamos y deseamos que los grupos parlamentarios reflexionen y apoyen la tramitación de esta proposición de ley, pues no creemos que encuentren argumentos jurídicos que puedan oponerse al criterio constitucional, que no deja lugar a dudas, como han visto, sobre la libertad lingüística que se concede a los catalanes en sus relaciones privadas; libertad que legalmente no puede alterar ningún poder público si no es en contra de la legalidad. Los demás argumentos pueden convencer o gustar más o menos, pero debemos ser conscientes de que, como Parlamento y ante una proposición de modificación legislativa, es el argumento jurídico, el criterio estatutario y constitucional el único que debe primar y prevalecer.

Gracias.

La presidenta

A continuació, per defensar les esmenes a la totalitat i fixar la seva posició sobre les dues iniciatives presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Judit Carreras.

Judit Carreras Tort

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, la senyora García Cuevas deia: «Reflexionin, els grups parlamentaris.» I tant, que hem de reflexionar, i comptar fins a..., no fins a deu: fins a vint, davant de les intervencions que acabem de sentir. Algunes consideracions per defensar les esmenes a la totalitat presentades pel nostre grup parlamentari davant de les proposicions de llei del Grup Parlamentari Popular i del Subgrup Ciutadans per derogar alguns dels articles del Codi de consum de Catalunya.

El senyor Rivera parlava d'absurditat. Miri, hi estic d'acord, aquest debat és absurd, absurd i irresponsable. Parlava d'una realitat..., de la realitat, parlava el senyor Rivera. Jo li dic que no faci demagògia; de fet, els ho dic als dos grups que han presentat aquestes proposicions de llei: no facin demagògia.

Mirin, les iniciatives que plantegen no són cap novetat; el debat que avui tenim aquí sobre els drets lingüístics dels consumidors i usuaris ja el vam tenir en aquest Parlament, l'hem tingut en reiterades ocasions, també en la tramitació de la llei que avui plantegen modificar. I, davant dels seus plantejaments, des del nostre grup parlamentari sempre els donem la mateixa resposta: els temes lingüístics no són una part o són una part molt minsa, molt petita, dels temes de consum. Dit d'una altra manera: no hi ha conflicte lingüístic en l'àmbit del consum. Existeix el dret d'opció lingüística –això és el que reflecteix el Codi de consum–, el dret dels consumidors i dels usuaris a ser atesos en la llengua oficial que escullin, senyores i senyores diputats, en la llengua oficial que escullin.

En què basen la proposta de derogació d'aquests articles que avui ens presenten? L'article 34 de l'Estatut és constitucional; la sentència estableix com interpretar-lo, però no el declara inconstitucional. Per què, doncs, plantegen la derogació d'aquests articles? Per què creen un problema allà on no hi és? Aquesta és la seva manera d'entendre la política? En uns moments com els actuals, de dificultat, amb les circumstàncies que ens toca viure en aquest país, aquest és el problema que tenen els consumidors i usuaris d'aquest país? Doncs, no.

Mirin, de fet, si hi ha una constant en les preocupacions dels consumidors i usuaris, aquesta constant són les reclamacions que genera el sector de les telecomunicacions. Quan l'Agència Catalana de Consum donava a conèixer algunes dades referents a la seva activitat durant l'any 2011 i afirmava que, de les 13.919 reclamacions que va rebre, el sector de la telefonia, tant fixa com mòbil, i internet continuava sent el principal sector en el rànquing de reclamacions; el 43,7 per cent del total, seguit del transport, amb el 14,9 de les reclamacions; el sector energètic, amb el 7,6; els aparells d'ús domèstic, amb el 5,2, o vehicles, el 3,9 per cent. Aquestes són les reclamacions que presenten els consumidors i usuaris de Catalunya.

D'altra banda, si analitzem les actuacions inspectors i de control del mercat que va realitzar l'Agència Catalana de Consum el 2011, se'n van derivar un total de 1.188 expedients resolts amb sanció, 1.188 expedients segons l'Agència Catalana de Consum. I en aquest sentit, per exemple, infraccions en etiquetatge i envasament de productes van representar una xifra molt reduïda, i d'aquestes encara voldríem veure o caldria fer un buidatge per veure, d'aquestes infraccions sobre etiquetatge, quines d'aquestes eren amb referència a la llengua.

Mirin, les infraccions que han motivat majors quanties en les sancions imposades han estat: clàusules abusives dels contractes, un 25,2 per cent del total; infraccions en publicitat, un 12,2 per cent del total; documentació, condicions de venda o prestació de servei,

un 11,8 per cent del total; seguretat de productes, un 9,3 per cent; infraccions en l'etiquetatge i envasament de productes, un 7 per cent; infraccions en relació amb el control i la col·laboració en la inspecció, un 6,7 per cent. Són les dades de l'Agència Catalana de Consum.

Els temes de llengua, en matèria de consum, representen una part pràcticament ínfima, eh?, molt petita. No posem aquest tema com si fos el gran tema dels problemes que plantegen els consumidors i usuaris d'aquest país.

Quina és la nostra posició davant aquestes proposicions de llei que ens plantegen? La resposta és òbvia: no cal derogar els articles que plantegen; només faltaria. Vostès saben que el nostre grup parlamentari va impulsar aquesta norma. Des del nostre grup observem que l'argument fonamental per a la seva defensa, per no dir l'únic argument, és el que dèiem, els temes lingüístics que inclou la llei, principalment l'article 128. El Codi de consum és, per nosaltres, pensem que és absolutament respectuós amb allò que disposa el nostre Estatut d'autonomia de Catalunya, tant en l'àmbit competencial com en l'àmbit lingüístic. No hi ha dubtes sobre la competència exclusiva en matèria de consum, i en l'aspecte lingüístic la llei pren com a base l'article 34 de l'Estatut, que no ha estat declarat inconstitucional. Aquest és l'argument fonamental que vostès tenen per eliminar tot allò que fa referència als drets lingüístics en el Codi de consum. No ho compartim, no ho compartim en absolut, i és per això que hem presentat aquestes esmenes a la totalitat.

La política, des del nostre punt de vista, i en moments de..., sempre, però principalment en moments de dificultat..., hem de tendir des de la política a resoldre problemes, no a crear-los allà on no hi són. I, des del nostre punt de vista, vostès el que plantegen és un problema allà on no hi és.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustríssima diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyor president. Diputades, diputats, el nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ha presentat esmena a la totalitat a aquestes dues proposicions de llei, igual que ho han fet tota la resta de grups d'aquesta cambra, perquè crec que val la pena ressaltar que tots hem presentat esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei. Perquè, per nosaltres, és un atac més a la llengua catalana, és una mesura més del Partit Popular en la seva política recentralitzadora.

Cal recordar que aquest Parlament fa poc ja va aprovar dues mocions per garantir els drets lingüístics dels consumidors catalans, i que a més a més van ser aprovades per una àmplia majoria d'aquest Parlament,

i que aquestes mocions que es van aprovar, evidentment, van totalment en el sentit contrari de les dues proposicions que avui se'ns presenten.

El Partit Popular i Ciutadans agafen l'excusa de la sentència del Tribunal Constitucional de l'article 34 de l'Estatut d'autonomia, amb referència als drets lingüístics dels consumidors, per voler aplicar les seves polítiques uniformadores envers la llengua, la qual cosa estan fent no únicament aquí, sinó amb la seva política en el País Valencià, negant l'existència de la llengua catalana, no permetent la connexió a TV3; ho fan també a les Illes Balears, traient el català de les escoles, de l'Administració, i ho fan també a l'Aragó, inventant una nova llengua, que ja aquest Parlament es va pronunciar en aquest sentit.

És per aquestes raons que nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat. A Catalunya hi ha un ampli consens polític i social en el tema de la utilització de la llengua, i aquest consens vostès el volen trencar. La llengua a Catalunya mai ha estat un problema, i vostès volen que sigui un problema, entre les persones que parlen el català i les persones que parlen el castellà.

Tan sols fa dos anys que vàrem aprovar en aquesta cambra la Llei del Codi de consum de Catalunya, la primera aquí a Catalunya que equiparava el català i el castellà en els àmbits de l'etiquetatge i la disponibilitat lingüística. A la Unió Europea, la majoria dels països amb més d'una llengua ja ho tenen regulat des de fa anys. Vostès volen ser europeus per seguir les polítiques del Banc Europeu, dels mercats, de les retallades, i no volen ser europeus en el reconeixement dels drets culturals i lingüístics dels diversos pobles que configuren els estats?

Perquè, mirin, vostès, amb la seva proposició de llei, el que fan és derogar articles com un que diu que els drets lingüístics en el consum han d'estar protegits, o un altre que diu el dret de les persones consumidores a ser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que escullin. Vostès ens porten aquí aquest debat per amagar altres debats, per amagar les seves polítiques de retallades de drets democràtics, socials i d'autogovern de Catalunya, que el seu partit, el Partit Popular, està impulsant a nivell de l'Estat.

Perquè el problema avui que tenen els consumidors no és d'etiquetar en català; hi han molts productes que estan etiquetats en molts altres idiomes, i, si agafem prospectes, podem veure molts idiomes en què parlen aquests prospectes. El problema d'avui dels consumidors no és aquest. Quin és el problema d'avui dels consumidors? L'increment de l'IVA és el seu problema principal, perquè quan agafin el transport públic veuran incrementat el seu preu, quan facin la compra de determinats aliments o begudes, quan comprin la roba, el calçat, quan es canviïn el cotxe, comprin les ulleres, comprin els bolquers, les flors i un llarg etcètera, els seus preus estaran incrementats. Perquè també els consumidors en l'àmbit sanitari, quan vagin al dentista, quan comprin determinats productes sanitaris, també estaran incrementats els seus preus. I els consumidors de la cultura, quan vagin als museus, als cinemes, al teatre, a les exposicions? Hi haurà una

gran part de la població que no tindrà dret a consumir, que quedarà exclosa de determinats productes i serveis. Aquest és el real..., el problema.

Vostès, amb el decret que varen aprovar divendres passat, redueixen els drets de molts consumidors amb l'increment de l'IVA, però també amb l'ampliació dels horaris comercials i amb la liberalització de l'època de rebaixes. Vostès creuen que, els botiguers, el seu problema és si retolen en català o en castellà i quina multa els caurà? O el seu real problema és que potser hauran de desaparèixer perquè no podran fer front a les grans superfícies? Aquest és el seu problema. I els consumidors que, per opció, anem a comprar a les botigues del barri, quan aquestes tanquin, ens haurem de veure obligats a anar a les grans superfícies. Per tant, amb aquestes lleis i amb aquests decrets que vostès regulen també coarten drets dels consumidors.

Per tant, mirin, hi han molts cops que el Partit Popular i Ciutadans ens acusen de fer debats identitaris i de no tractar els problemes que té avui la gent. Això és el que estan fent vostès avui aquí: no estan tractant els problemes de la gent, ens estan posant en debats identitaris, estan portant el debat identitari espanyol per amagar els veritables problemes que té avui la gent. I el primer problema que avui té la gent és l'atur, i el primer problema que té avui la gent és veure com se'n surt després del decret que va aprovar el Govern del senyor Rajoy el divendres passat i la recentralització de l'Estat que vostès estan fent, negant, retallant autogovern i centralitzant el poder. Aquests són realment els problemes que tenim avui a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, en aquests moments el país té més de 836.000 persones a l'atur, 275.000 joves aturats menors de vint-i-nou anys; la taxa d'emancipació dels joves de setze a vint-i-nou anys baixa fins al 26,5 per cent; 336.000 persones no cobren l'atur a Catalunya; un 70 per cent dels catalans que cobra l'atur deixaran de rebre el subsidi entre octubre i març; més de 10.000 persones tenen aturat el seu expedient de renda mínima; el 20,4 per cent de la població catalana viu sota el llindar de la pobresa; el fracàs escolar se situa en el 30 per cent; cada dia s'executen vint-i-un desnonaments a Catalunya, etcètera. I mentrestant el Partit Popular i el Grup de Ciutadans, aquells que acusen permanentment i que posen etiquetes de nacionalistes als altres, volen que en aquest Parlament ens dediquem de forma monogràfica a debatre sobre una qüestió identitària. Ens sembla exemplificador.

Igual d'exemplificador que una cosa que vaig reflexionar a l'última Comissió de Benestar i Immigració: en aquest Parlament, si comptem l'anterior legislatura i la

present, portem cinc anys i mig –cinc anys i mig– de funcionament de la Comissió de Benestar i Immigració.

El Grup de Ciutadans ha entrat una única proposta de resolució. No sé si vostès endevinen de quina temàtica és; doncs sí, sobre els protocols lingüístics de la Generalitat. El Grup de Ciutadans, l'única proposta que ha fet en la Comissió de Benestar i Immigració és sobre una qüestió identitària. (*Veus de fons.*) Resulta..., senyor Rivera, jo l'he escoltat molt atentament, li demano que vostè faci el mateix. (*Veus de fons.*) Li demano que vostè faci el mateix.

El vicepresident primer

Si us plau... Perdoni un moment, senyor diputat. Senyor Rivera, senyor Cañas, els comentaris se senten molt, des d'aquí –no ara; abans, en la intervenció de la senyora Civit, també ha passat el mateix. Els demano respecte per al diputat o diputada que parli, si us plau.

Pere Bosch i Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Suposo que vostè (*adreçant-se a Albert Rivera Díaz*) deu ser tan conscient com jo que el que vostè ha pronunciat des d'aquí no m'ha agradat gens, i ho he aguantat estoicament i en absolut silenci, i, per tant, li demano que vostè faci exactament el mateix.

En tot cas, aquesta és la situació, i avui, coincidències de la vida, els dos grups que competeixen en nacionalisme espanyol, el Partit Popular i Ciutadans, ens presenten una proposta de resolució que defuig el que són els problemes reals dels ciutadans. Perquè... –també hauríem de preguntar-ho al Partit Popular–, és lesiu, realment, el tema de la llengua en l'àmbit del consum? O és més lesiu el que està promulgant el Partit Popular –a nivell de Madrid, i a nivell de l'Estat– a nivell de liberalitzar els horaris comercials? O és que no és molt més lesiu també la pujada de l'IVA, per al consum d'aquest país? És que ho diuen amb sinceritat, o és una broma de mal gust, que en aquests moments la gran problemàtica que afecta el consum, en aquest país, és el tema de la llengua? Ens hem de posar a riure, o realment ho diuen amb seriositat, això? Francament, em sembla que ens plantegen debats que no són debats reals, i que són debats que formen part, pràcticament, de l'estratosfera.

En tot cas, voldria comentar, de forma molt breu, quins són els motius pels quals el nostre grup parlamentari –i, en aquest sentit, afortunadament, hem coincidit amb altres grups parlamentaris– hem presentat dues esmenes a la totalitat.

Motiu número 1. Home, vostès demanen que, en aquest sentit, el Parlament de Catalunya –igual que ho demanen també al Govern– acati una sentència –una suposada sentència, perquè després remarcarem exactament què diu aquesta sentència– del Tribunal Constitucional. I, home, convindran amb nosaltres que demanar-nos això quan resulta que el ministre Montoro, el ministre d'Hisenda i Administracions, ens diu, un dia sí un altre també, que pensa incomplir –i ho diu així, i es queda tan alegre– l'Estatut d'autonomia en allò que fa re-

ferència a la disposició addicional, perquè diu que no té recursos... Això és incomplir o no és incomplir una sentència del Tribunal Constitucional? A vostè li semblaria raonable que, a hores d'ara, un ciutadà recorregués davant d'una administració d'hisenda i digués que no pensa pagar aquest any els seus impostos perquè no té recursos, o perquè els vol destinar al TGV o a qualsevol altra qüestió? Això forma part d'un país seriós? Realment, aquesta és la credibilitat que mereix aquest tribunal constitucional, quan resulta que ni tan sols els ministres del Govern de l'Estat, que en teoria haurien de ser els primers interessats a complir-lo, resulta que diuen reiteradament que no pensen complir-lo? O no és el mateix això que fa la ministra Ana Mato, que diu que tampoc vol complir una sentència del Tribunal Constitucional que fa referència al repartiment del 0,7 per cent de l'IRPF que paguem els ciutadans o ciutadanes d'aquest país? Això no és incomplir una sentència del Tribunal Constitucional? Vostès ens volen donar lliçons d'aplicar i de complir les sentències del Tribunal Constitucional? Nosaltres, en tot cas, no les acceptarem. No sabem què farà el Govern, però a nosaltres, lògicament, aquí, no ens hi trobaran.

La legitimitat està en aquest parlament, i això supera la legitimitat de qualsevol Tribunal Constitucional, i més si és el Tribunal Constitucional espanyol, que s'ha convertit en una titella dels dos grans partits polítics a nivell de l'Estat espanyol.

Però resulta que vostès, també –i aquí voldria entrar en el fons de la qüestió–, ens diuen que interpretem una sentència que no diu allò que vostès diuen que hauria de dir. Perquè què diu la sentència? Diu: «El deure de la disponibilitat lingüística de les entitats privades, empreses o establiments oberts al públic no pot significar la imposició a aquestes, al seu titular o al seu personal d'obligacions individuals d'ús de qualsevol de les dues llengües oficials.» Home, si vol que anem per feina, doncs anem per feina. Agafem tota la legislació espanyola –lleis, decrets, reglaments..., que no són d'aplicació europea, i alguns d'ells vénen, fins i tot, d'abans de l'entrada de l'Estat espanyol a la Comunitat Europea– que imposa el castellà: jo n'hi puc posar 270. Com que, segurament, tenim quatre minuts –en aquests moments, 4.47–, no em dona temps per llegir-los, però sí que n'hi vull posar alguns exemples.

Reial decret 1011/1981, de greixos comestibles: s'ha d'escriure, l'etiquetatge, «en tamaño de letra suficiente, legible y en español» –quan diem «espanyol», s'entén, lògicament, el castellà; suposo que ningú convindrà que és el català.

Circulació i comerç de galetes, Reial decret 1124: «Deberán figurar los datos que se especifican en idioma español.»

Posem altres exemples... Lleixius, també: «L'etiquetatge s'haurà d'expressar necessàriament en la llengua espanyola, oficial de l'Estat» –quatre vegades.

Préssecs, exactament: «Els caràcters hauran de ser clars, fàcilment llegibles i expressats com a mínim en la llengua oficial de l'Estat» –oficial espanyola.

Aparells de preparació ràpida de cafè, també –fitxes tècniques, placa de disseny, placa exterior, si convé qualsevol altra especificació...–, exactament el mateix: imposició de l'idioma castellà.

Apis –no faltessin, els apis–, préssecs, alls, espàrrecs, carbassons... Qualsevol producte que pugui trobar-vostè en el mercat, hi ha algun decret, alguna disposició, alguna ordre que imposa, també, la llengua castellana.

Etiquetatge de la composició de productes tèxtils, exactament igual: «Deuran figurar obligatòriament, com a mínim, en la llengua espanyola oficial de l'Estat.»

Comerç exterior de safrà –sabem que, lògicament, és important, i el comerç exterior és bàsic que estigui etiquetat en llengua espanyola, no fos que ens oblidéssim d'aquesta llengua–, exactament: «com a mínim, en l'idioma oficial de l'Estat espanyol o del país de destí.»

Pinsos simples, exactament igual.

Etiquetatge dels guants, certificats relatius a l'esperma i als òvuls fecundats de reproductors bovins... –tema substantiu–, també, exactament: estaran redactats en la llengua oficial de l'estat d'origen.

I, fins aquí, 270 disposicions.

Quantes lleis tenim a Catalunya que imposen o que estableixen el dret dels ciutadans a poder utilitzar la llengua catalana? Dues o tres com a màxim, depèn de la interpretació que en faci. Quantes n'hi a l'Estat espanyol? Cinc-cents.

Per tant, si volen aplicar de forma estricta el que diu la sentència del Tribunal Constitucional, comencin per derogar aquestes. Quan acabin de derogar –segurament que tindran molta feina–, ens trobem i en parlem.

En tot cas, ho reitero, el que no pot ser és que practiquem aquí una doble moral: que allò que vostès han fet de forma sistemàtica durant trenta anys a nivell de l'Estat ens demanin aquí que apliquem una altra cosa. El que fem aquí és, lògicament, defensar els drets del consumidor.

Però és que resulta que la paradoxa o la paranoia del seu grup parlamentari, igual que la del grup parlamentari de Ciutadans, arriba a nivell de derogar articles com el 128.1.1.1, que resulta que diu el següent, diu: «Les personas consumidoras en llurs relacions de consum tenen dret, d'acord amb el que estableix l'Estatut d'autonomia i la legislació aplicable, a ser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que escullin.» Però què vol? Que els atenem en xinès mandarí, o en suahili, o en alguna altra llengua? En quin llengua vol que els atenem? O sigui, és això el que vostès pretenen que des d'aquí, des d'aquesta cambra parlamentària, suprimim? De què estem parlant?

Francament, jo crec que la seva proposta ratlla l'absurd. El que passa és que, ho reitero, vostès, en aquests moments de crisi econòmica en els quals tots plegats voldríem estar debatent altres coses que, segurament, preocupen els ciutadans, vostès ens obliguen reiteradament, els dos partits nacionalistes espanyols d'aquesta cambra, Partit Popular i Ciutadans, a debatre sobre aquesta qüestió.

En tot cas, el que farem des del nostre grup parlamentari ho tenim molt clar: instar el Govern de l'Estat..., de la Generalitat, a aplicar una llei que va ser aprovada amb àmplia majoria d'aquesta cambra parlamentària. I volem que ho faci amb absoluta ambició. Perquè ha quedat absolutament demostrat que no només no és perjudicial l'ús del català en l'àmbit del consum, sinó que és un element estimulador, un element, en definitiva, de prosperitat.

Per tant, ho reitero, nosaltres demanarem al Govern que ho apliqui amb ambició, i el que no farem és, ho reitero, fer que aquest parlament perdi el temps en qüestions identitàries que són més pròpies d'un grup nacionalista espanyol que no pas del que hauríem de fer en aquesta cambra parlamentària.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Consellers..., abans la diputada Judit Carreras parlava de si havia de comptar fins a deu o fins a vint abans de fer la seva intervenció, per controlar-la bé; jo no sé si a mi em servirà arribar a 1939 o a 1714 per arribar a controlar-me. Però, en tot cas, voldria dir que la sensació que dona sentir aquest discurs crea una immensa pena, crea una sensació de pena. Miro d'entendre-ho des de tots els punts de vista, però, realment, quan la diputada García Cuevas parla d'*idiotma impuesto*, la veritat és que no sé per on mirar-ho.

Ja sé que vostès estan davant del seu tema estrella, ja sé que vostès s'hi han de lluir, en un dia com avui, però pensi que aquí hi ha un país que té un idioma propi, mil·lenari, que ha estat molt maltractat per la història i que encara en molts àmbits pateix una indefensió flagrant.

Aquestes proposicions que hem sentit avui, realment m'ha semblat que estava en un concurs de competició espanyolista. És a dir, sembla que vostès competeixin per ser més espanyolistes. Per tant, no ens vinguin aquí a vendre la moto d'imposicions, perquè, aquí, sabem molt bé, en aquest país, el que és una imposició. I quan el diputat Rivera diu que *es que ya somos mayoritarios*, realment em poso una mica a tremolar. Què vol dir *mayoritarios*? Vol dir que ja han fet la feina? Què vol dir?

Tots dos s'obliden –i el diputat Bosch ho ha dit molt bé abans– dels centenars de lleis que imposen el castellà en aquest àmbit del Codi de consum, en què se'ns obliga al castellà. Això semblen oblidar-ho, sembla que no ho vulguin veure. És que, realment, no sé què hem de dir perquè vostès no distingeixen entre idiomes que es poden imposar i idiomes que no; idiomes seriosos i idiomes no; idiomes oficials i idiomes no; idiomes me-reixedors i idiomes no; idiomes colonials i idiomes no; idiomes que, sense un estat, és lògic que necessitin una protecció. Perquè vostès no dubten mai dels drets dels

idiomes amb estat; en canvi, sembla que els que no tenen estat són liquidables. Però quan s'intenta posar al mateix nivell el català que el castellà, vostès es posen molt nerviosos, surten amb allò de *defensores de la libertad*, surten amb allò de *las imposiciones*.

Jo voldria llegir un tros d'un petit text que ens ha fet arribar el grup Plataforma per la Llengua avui: «En el supòsit que s'aproves» –les dues proposicions que fan vostès–, «la comunitat lingüística catalana seria l'única de tot Europa de dimensions semblants que perdria l'obligatorietat de l'etiquetatge (*l'orador s'embarbussa una mica*), encara en procés d'aplicació, i la disponibilitat lingüística, cosa que significaria una discriminació excepcional en el context dels països de tradició democràtica.» Perdó que hagi llegit tan malament, però no m'he pogut mai educar en català prou bé.

Per tant, jo penso que és important que tinguem en compte la realitat, i la realitat no pot agradar a una persona que vol ser justa amb les situacions de les llengües. És que no pot ser agradable ni veient el comportament del Govern: si el mateix Govern no aplica el Codi de consum en favor del català! Fa quatre mesos, aquest Parlament va aprovar, en sessió parlamentària del 15 de març, una proposta de resolució de Solidaritat Catalana per la Independència en la qual es va aprovar que el Parlament de Catalunya només compraria productes etiquetats en català. Aquí hi ha l'ampolla de «melocotón» –de «melocotón»–, l'únic que podem comprar en el Parlament de Catalunya, només etiquetat en castellà. Perquè vegem com s'aplica la llei en aquest país.

Per tant, estem davant d'una indefensió molt gran, molt més greu del que vostès diuen. Estem davant d'una situació en què... Vostès parlen de «sancions»; i els 700.000 euros amb els quals vostès, al País Valencià, han multat Acció Cultural del País Valencià? Això no és una gravíssima sanció en el camp de la cultura? La multa cultural més important de la Unió Europea dels últims deu anys l'han aplicada vostès al País Valencià, contra una cosa cultural. I això sí que és greu.

La presidenta

Senyor diputat, haurà d'acabar.

Antoni Strubell i Trueta

Moltes gràcies. Només acabaré dient que jo he fet el «No vull pagar» a les autopistes, i aquí tenim el conseller d'Interior: voldria dir-li que les úniques notificacions que he rebut per part de Trànsit de Catalunya, les úniques que he rebut fins ara, han estat únicament en castellà.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

Xavier Dilmé i Vert

Bé, gràcies, presidenta. Membres del Govern, senyores i senyors diputats, el fet de parlar últim té avantat-

ges i inconvenients; un, en aquest cas, seria que hi han moltes coses que no han dit, però en aquest debat tampoc ve d'aquí, perquè fa sis anys que l'estem fent... Per tant, tot el que s'ha dit ja s'ha dit i redit.

Però ja hi tornem a ser, hi ha aquesta pluja contínua contra el que és el català, i avui en tenim nous exemples. La reflexió prèvia també s'ha fet, però jo crec que és millor fer-la tres vegades que cap. O sigui, quan alguns parlem de llengua, fem debats identitaris; quan alguns parlen de llengua, fan debats de gran interès general. Fantàstic.

És evident que l'entrada ha sigut de competició, a veure qui la deia més grossa. O sigui, el Grup de Ciutadans ha anat a la jugular directa del Partit Popular, en el tema que ens ocupa..., i bé..., però queda demostrat, entenem, que la norma, la sentència, el Codi de consum a vostès, els proposants, en el fons se'ls en refot; aquí es tracta d'atacar la llengua pròpia, amb l'excusa que sigui, al seu gust, l'enfortiment, la protecció dels drets lingüístics dels ciutadans del nostre país. Tot això, evidentment, no és innocent; perquè hi ha un clar beneficiari d'aquestes polítiques, si anessin endavant, que és el castellà. Aquesta és la qüestió de fons. La resta, la forma, l'embolcall, com ho vulguin embolicar, és «bla, bla, bla».

Si no, com es pot venir al Parlament de Catalunya per dir que s'ha de retirar del Codi de consum, com a drets i interessos a protegir, els drets lingüístics de consumidors i usuaris? No tenen drets lingüístics, els consumidors i usuaris a Catalunya? És l'única part d'Europa que no tenen drets lingüístics. Mantindrien aquesta demanda si la Llei del Codi de consum fos una llei feta a Madrid, espanyola? No, no ho mantindrien; evidentment que no.

A veure, nosaltres entenem que Ciutadans, doncs, van a pinyó fix: és la seva forma de vida política. El senyor Rivera ens deia que nosaltres estem en un *Matrix*; vull dir, jo ja... Vostè està en un *déjà vu* permanent, en el tema de la llengua; per tant, no sé què és pitjor, si una cosa o l'altra. El primer manament seu és que sempre hi ha excessos de català, mai de castellà. I el segon manament és que el castellà a Catalunya és una llengua pobreta, que s'ha de protegir, perquè hi ha un complot catalanista que busca una cosa tan estranya, tan rara, com és poder parlar i que et parlin en la teva llengua al teu país; això és una cosa molt complicada, pel que es veu, a Catalunya.

Ens sorprèn més l'actitud del Partit Popular, que és partit del Govern en un Estat com l'espanyol, que està passant per la situació per la qual passa; i que ara hagin de portar aquests temes al Parlament no deixa de deixar-nos astorats.

Tampoc entenem, per exemple, que el PP ens demani que es derogui l'article 128.1 del Codi de consum, perquè és el mateix que diu l'article 34 de l'Estatut, un article que vostès no van impugnar, el seu primer incís. Què ens estan dient, que el Constitucional es va quedar curt?, i que això el PP ho ha d'acabar d'arreglar aquí? Ara volen anar més enllà inclús que el Tribunal Constitucional?

Tampoc entenem que ens proposin la derogació d'uns articles del Codi de consum que vostès han portat al Constitucional –vull dir, és que no deixen ni que el Constitucional hi pugui donar la seva opinió–; o que ens demanin que ens carreguem, doncs, articles tan perillosos com el 128.1, apartat 3, que diu: «La Generalitat ha de vetllar pel foment en les relacions de consum de l'ús de la llengua occitana, denominada *aranès* a l'Aran, dins de l'àmbit territorial de l'Aran, on és la llengua pròpia.» O sigui, que se'ns està proposant que el Parlament derogui normes que ni el partit que proposa aquesta derogació no va impugnar davant el Tribunal Constitucional.

Entenem que tot plegat pot comportar, doncs –no volem creure-ho–, eliminar tota actuació de foment del català a Catalunya en el tema de consum. I entenem que, la veritat, no és la política que es fa, precisament, a l'Estat espanyol.

Se'ns està aquí..., dins l'embolcall aquest de què parlàvem abans, se'ns extrapola *esbiaixadament* –molt esbiaixadament, a la nostra modesta manera d'entendre– la interpretació de la sentència del Constitucional, de manera que aquesta tingui uns efectes laminadors de la política lingüística desenvolupada fins ara. S'arriba a afirmar: «El Tribunal Constitucional no deja lugar a dudas de que, en materia de derechos lingüísticos de los consumidores y usuarios, el citado precepto» –que és l'article 34 de l'Estatut– «debe interpretarse de forma restrictiva.» Enlloc, ho repeteixo, enlloc de la sentència es diu, això: que s'ha d'interpretar de forma restrictiva. Me l'he llegida en castellà oriental i en castellà occidental, i no he trobat enlloc (*rialles*) que la sentència ho digui.

Mirin, la sentència del Constitucional sobre l'Estatut, d'acord amb la interpretació del seu redactat concret i la seva expressa admissió –perquè ho admet, mesures de foment i difusió del català, i mesures de política lingüística tendents a corregir situacions històriques de desequilibri–, fa que pensem –poder equivocadament, però és la nostra manera de veure-ho– que el Tribunal Constitucional considera legítimes mesures com les que es preveuen en els articles que es volen derogar, que no busquen altra cosa que garantir el dret dels usuaris i consumidors a usar la llengua oficial que triïn, com també una presència adequada –sí senyor– de la llengua catalana. Per tant, de la sentència del Constitucional, entenem nosaltres –que segurament ho devem entendre amb la mateixa legitimitat que vostès–, no es pot deduir que no hi hagi obligacions en matèria de drets lingüístics de les empreses; no es pot deduir.

I, a veure, no s'entendria que una administració que té les competències en matèria de comerç i consum s'inhibís de regular lingüísticament, perquè és una necessitat, és una garantia del dret de les persones, que és el que implica la llengua. Per tant, és sorprenent aquesta proposta de desregular quan parlem de català, quan en castellà estem amb imposicions de multes, amb sollicituds de traducció o arxivaments d'expedients automàtics, normes europees que permeten als estats imposar a les llengües... –avui també es recordava la Plataforma per la Llengua, que hi ha tres-cents normatives espanyoles, com aquí s'ha dit també,

que imposen obligacions de castellà, i s'ha vist des de fa molts anys, això; no és cap novetat, tampoc.

Per tant, a mi em sembla que hem de situar les coses on estan. Nosaltres ja hem explicat clarament quina era la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; que, més enllà de l'embolcall, aquí el que hi ha és un fons, que és, per una banda, una lluita entre dos grups per mirar, doncs, qui és el que s'emporta, diguem-ne, el primer premi en una estranya competició, i, per l'altra, el que hi ha aquí és una voluntat del nostre grup que els drets lingüístics dels consumidors i usuaris a Catalunya estiguin salvaguardats.

Per tant, nosaltres hem presentat aquesta doble esmena a la totalitat, que és una esmena clara, rotunda, subratllada en negreta, i que, per tant, els demanem, doncs, el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, primer, una qüestió d'ordre. Quan vam plantejar debatre conjuntament les iniciatives, ho fèiem per estalviar un procés, evidentment, en aquesta cambra. Però li volia consultar si el dret a rèplica que tenim respecte a les esmenes el seguim tenint, o el fet de ser més generosos amb el debat i fer-ho conjuntament ens treu, a més a més, el dret a rèplica.

La presidenta

De fet, no estava previst; però si vostè el vol, té dos minuts.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt breument, en dos minuts. En primer lloc, Partit Socialista de Catalunya; hem estat consultant el seu programa electoral i és inequívoc: el seu programa electoral diu claríssimament que vostès consideren les multes lingüístiques una mala pràctica, perquè no és en positiu; i diuen que s'ha de fomentar l'ús de les llengües, no confrontar ni sancionar. El seu programa electoral! El del PSC! I vostès avui pugen aquí per dir que a ningú li importa. Doncs, si a ningú li importa, què feia el seu Govern imposant multes lingüístiques per valor de 220.000 euros? No enganyin més la gent, no estafin més la gent; perquè, dir una cosa en campanya, portar un programa i votar el contrari és una estafa electoral. I vostès estafen la gent quan en campanya van a l'Hospitalet, a Cornellà, a Barcelona, a Sant Cugat, a no sé on, i diuen que les multes lingüístiques les han de derogar. Ho posen en el seu programa electoral, i ara vénen aquí, amb tot el morro, i hi voten en contra! Això és el que fa el Partit Socialista de Catalunya.

I el Partit Popular..., com que parlava de confusió, crec que la confusió més aviat són les declaracions i els actes del seu propi partit; per tant, no hi entrarem.

I, finalment, feia una referència a alguns antics règims. Efectivament –efectivament–, són pràctiques que ja vénen de *molt* lluny, les de les multes lingüístiques. De fet –de fet–, ha fet referència a l'any 39; precisament en aquells anys es posaven multes a Barcelona per no retolar en castellà –per no retolar en castellà–, multes del franquisme a Catalunya. I la seva tesi quina és? La «d'ara ens toca a nosaltres» o és la tesi de la democràcia? Perquè, clar, el que feia el franquisme l'any 38 a Barcelona, eh?, posant multes públiques per 10 pessetes –per 10 pessetes– per no retolar «en la llengua de l'imperi», eh?, ara vostès ho fan al revés, i diuen: «Ara ens toca a nosaltres.» Doncs, no; no li toca a ningú, perquè la convivència i les dues llengües oficials..., els agradi o no, les dues llengües oficials han de conviure; i les dues, en igualtat de condicions. I, oi que no sancionem per retolar en català, perquè seria una barbaritat? Doncs, tampoc sancionem per retolar en castellà.

I, finalment, un record. Jo no sé si és ignorància o mala fe, però repassin vostès l'ordenament jurídic en què vivim, que es diu «Europa» i «Unió Europea» –i ho dic pel senyor Bosch–, i a Europa i a la Unió Europea s'han compilat totes les normes de consum relatives a això –s'han compilat, senyor Bosch–, i en aquesta compilació, no a Espanya: a França, a Anglaterra, a Itàlia i a d'altres països, en matèria de consum s'han regulat les llengües oficials de l'Estat per retolar això que a vostè no li sembla bé, que és que es retoli en espanyol un fàrmac o un producte alimentari que pot tenir al·lèrgies.

Vostè té tanta tírria a l'espanyol que li sap greu que en un producte que pot produir al·lèrgia s'avisi la gent encara que sigui en espanyol, o en un producte que s'ha de consumir...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...o un fàrmac, es posi en espanyol. Però això la Unió Europea ha cregut que és convenient. Si a vostè no li agrada la Unió Europea perquè vol aixecar fronteres dintre d'Europa...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...doncs, és... –acabo, presidenta–, per tant, digui les coses com són: a la Unió Europea es regulen els drets dels consumidors, i és una regulació també europea: amb reglaments i amb directives.

I, finalment, simplement, pel que deia Convergència i Unió –pel que deia Convergència i Unió–, aquest és el Govern que incrementa les multes lingüístiques. Deia abans: «Amb la que està caient.» Efectivament, amb

la que està caient, vostès no tenen res més que tenir oficines de delació lingüística perquè la gent denunciï anònimament la gent en comerços, i, amb la que està caient, es barallen per si posa «*se traspasa*» o «*es traspasa*», que és el que passa en la realitat comercial a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Senyora Garcia Cuevas, vol fer ús dels dos minuts? *(Pausa.)* D'acord. *(Remor de veus.)* Senyors diputats...

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, yo solamente quería decir, después de haber escuchado el debate..., realmente ha sido muy poco estimulante, porque yo les he pedido argumentos jurídicos, porque entiendo que es lo que, pues, tiene que justificar una enmienda a la totalidad, una proposición de ley en un Parlamento que pretende ser serio, que pretende ser riguroso y que pretende tener prestigio. No he escuchado ningún argumento jurídico que justifique la enmienda a la totalidad presentada por los grupos parlamentarios.

Y quiero decirles que son ustedes los que están entrando en el debate identitario; son ustedes los que han entrado, y los que han entrado en el tipo de argumentos que yo les decía. Nos gustan o no nos gustan, los compartimos o no, pero no son los argumentos que tienen que dar pie a proponer una modificación en una ley o a justificar una enmienda a la totalidad.

Con lo cual, pues, solamente decirles que después de escucharles a ustedes, lo único en que puedo ratificarme es en que la razón y el argumento jurídico están de nuestra parte, como no podía ser de otra manera; porque lo único que he hecho es leer la sentencia del Tribunal Constitucional, que no es una excusa, como ha dicho algun portavoz. Es que, como he dicho, la jurisprudencia es lo que nos indica el sentido en el que tenemos que interpretar las leyes y lo que nos da la seguridad jurídica, y esto es lo que yo creo que los ciudadanos catalanes esperan de nosotros. Lástima que la mayoría de este Parlamento, pues, se vuelva a equivocar, como se equivocó con el Estatut, y no tengamos la oportunidad de ofrecer una regulación verdaderamente justa a los ciudadanos catalanes.

Gracias.

La presidenta

Senyor Bosch, per al·lusions, trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions, perquè, a més, han estat molt directes. M'estalviaré el comentari que ha fet el senyor Rivera sobre que aquest diputat té tírria al castellà, perquè em sembla francament desafortunat –francament desafortunat. Vostè ho ha dit textualment: que aquest diputat tenia tírria al castellà. Em sembla, ho repeteixo, francament desafortunat.

Jo li diré una cosa: al que sí que tinc tírria, al que sí que té tírria... *(Remor de veus.)* Si us plau, deixi'm parlar. Al que sí que té tírria aquest diputat –i tots els diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i imagino que molts diputats d'aquesta cambra parlamentària– és a la demagògia, és a la utilització de determinades temàtiques per dividir els ciutadans o ciutadanes d'aquest país; i això li ho diu un diputat independentista.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 105.5 del Reglament, passem, en primer lloc, a votar les esmenes a la totalitat sobre la proposició de llei presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

S'inicia la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat presentades han estat aprovades per 106 vots a favor i 19 en contra, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Votem ara la votació de les esmenes a la totalitat sobre la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat presentades han estat aprovades per 106 vots a favor i 19 en contra, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.